

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: S.J. , ...
zastoupen JUDr. Pavlem Kratochvílou, advokátem, Žižkova 791,
697 01 Kyjov

proti
žalované: Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát,
Květná 15, 603 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 6. 2017, č.j. SZPI/AB443-65/2016,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[I] Předmět řízení

1. Rozhodnutím Státní zemědělské a potravinářské inspekce, Inspektorátu v Plzni (dále jen „prvoinstanční správní orgán“), ze dne 5. 5. 2016, č.j. SZPI/AB443-47/2016 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), byla žalobci uložena pokuta ve výši 250 000 Kč a náklady řízení včetně nákladů laboratorního rozboru ve výši 2 640 Kč za porušení specifikovaných ustanovení zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o vinohradnictví a vinařství), a ustanovení nařízení č. 607/2009 Komise (ES), prováděcích pravidel k nařízení 479/ES/2008 (vinařské produkty).
2. K odvolání žalobce bylo rozhodnutím žalované ze dne 20. 6. 2017, č.j. SZPI /AB443-65/2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“) prvoinstanční rozhodnutí v části zrušeno a řízení o specifikovaných správních deliktech zastaveno, v části bylo prvoinstanční rozhodnutí změněno a pokuta snížena na 220 000 Kč; ve zbytku bylo prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno.
3. Žalobce se žalobou ze dne 4. 9. 2017, doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) dne 8. 9. 2017, domáhal zrušení rozhodnutí žalované, též rozhodnutí prvoinstančního a vrácení věci zpět žalované k dalšímu řízení.
4. Zákon č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství a o změně některých souvisejících zákonů (dále též jen „zákon o vinohradnictví a vinařství“), ve znění pozdějších předpisů, upravuje v návaznosti na přímo použitelný předpis Evropské unie podmínky a požadavky v oblasti vinohradnictví a vinařství, výkon státní správy, včetně státního dozoru nad dodržováním povinností stanovených předpisy Evropské unie a tímto zákonem, a ukládání správních trestů za jejich porušování.
5. Správní řízení je upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „správní řád“).

[III] Žaloba

6. Standardně je v této části rozsudku rekapitulován obsah žaloby. V tomto případě však soud učinil výjimku, protože text žaloby je jednak velmi rozsáhlý (celkem 31 stran), nadto jde v převážné části o doslovné opakování odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, místy doplněné o žalobcovu polemiku s reakcí žalovaného správního orgánu právě na odvolací tvrzení. A protože soud považoval za významné odlišit při posuzování důvodnosti žaloby to, co je pouhým opakováním již uplatněného v odvolacím řízení, a co je originálně namítáno proti závěrům žalovaného vyjeveným v napadeném rozhodnutí, učinil vlastní text žaloby součástí bodu IV žaloby, kde se s jednotlivými námitkami vypořádává.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

7. Žalovaný správní orgán se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 1. 11. 2017. Navrhoval zamítnutí žaloby, když argumentačně vycházel z obsahu prvoinstančního a napadeného rozhodnutí.

[IV] Posouzení věci soudem

8. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
9. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
10. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
11. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, když o žalobních námitkách uvážil následovně.
12. Soud předně zdůrazňuje, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu není řízení nalézacím, ale přezkumným (k tomu srov. § 75 odst. 2 větu první s. ř. s.). Pokud se prvoinstanční, resp. odvolací správní orgán dostatečně vypořádá s návrhy a námitkami uplatněnými účastníkem řízení, mělo by se v žalobě polemizovat s konkrétními skutkovými a právními závěry, k nimž prvoinstanční nebo odvolací správní orgán dospěl. V případě, že žalobce argumentaci správního orgánu obsaženou zejména v rozhodnutí o dovolání pomíjí, může stačit, že soud na tuto skutečnost poukáže a s takovými nepravými žalobními námitkami se vyrovná obecně.
13. Dále, podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí být z žalobního bodu patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Každá taková námitka (bod) musí být dostatečně konkrétní. Z povahy soudního řízení správního vyplývá, že je to žalobce, který obsahem podání – žaloby – vymezuje rozsah přezkumu jím napadeného rozhodnutí. Je tedy na žalobci, jak prostřednictvím žalobních bodů vymezí přezkumnou činnost soudu. Nejvyšší správní soud došel ohledně náležitostí žaloby proti rozhodnutí správního orgánu k tomuto závěru: *I. Líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. II. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnost. III. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.* [viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS, toto i další zde zmíněná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz]. Účastníci řízení by tedy měli svá podání náležitě konkretizovat. Námitka, má-li být kvalifikovaná, by měla být konkrétní, protože na obecnou námitku těžko žádat jinou odpověď, než opět relativně obecnou. A to se netýká jen žalobních bodů, toto kritérium jistě dopadá i na námitky odvolací, jakož i na nejružnější vyjádření účastníků řízení či obsah podkladů pro vydání rozhodnutí.

14. Ouverturou žaloby je její text do str. 17. Zde žalobce jednak rekapituloval skutkový stav a učinil součástí žaloby doslovný přepis části jeho korespondence se správním orgánem.
15. Na str. 17 a 18 žalobce uvedl toto: *„Žalobní body jsou vymezovány jako body odvolací. Žalobce měl naplnit skutkovou podstatu níže uvedených správních deliktů: 1) uvedeného v § 39 odst. 5 zákona o vinohradnictví, když ve své provozovně na adrese Janáčkova 780/1, 360 17 Karlovy Vary, porušil následující právní povinnosti tím, že:*

1 a) dne 20.04.2015, nesplnil požadavky na vedení vinařské evidence stanovené v § 14 odst.1 vyhl. č. 323/2004 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o vinohradnictví a vinařství, ve znění pozd. předpisů, kdy kontrolou předložených výpisů z vinařské evidence bylo zjištěno, že z ní není zřejmé, která osoba provedla záznam údajů a použitý program pro vedení vinařské evidence nesplňuje požadavek na nevratné vedení záznamů a tím porušil ustanovení § 30 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství.

Žalovaný uvedl, že porušení konstatoval na základě listinného důkazu - Protokolu o kontrole č. P069-41156 ze dne 10. 8. 2015, kterým byl zaznamenán průběh kontroly ze dne 20. 4. 2015 a že použitý program Microsoft Excel však nezabezpečuje, aby každý záznam byl proveden nevratně.

Žalobce namítá zřejmou účelovost tvrzení žalovaného, za stavu i toho, kdy o kontrole dne 20. 4. 2015 byl sepsán kontrolní zápis označený „Doklad o provedených kontrolních úkonech ze dne 20. 4. 2015 č. D011-41156/2015“, z něhož je zcela jednoznačné, že kontrolní pracovníci vůbec nezjišťovali druh programu a rovněž tak ani možnosti vratnosti či nevratnosti záznamů a tudíž nezjišťovali skutkový stav ani v nezbytné míře, aby mohli učinit závěr o naplnění skutkové podstaty.

Dále žalobce namítá, že jak „Doklad o provedených kontrolních úkonech ze dne 20. 4. 2015, tak i protokol o kontrole ze dne 10. 8. 2015 jsou listiny, které byly vydány v rozporu s právními předpisy a tyto ani jako důkazu nelze užít.

Dále žalobce namítá nepřezkoumatelnost a nesrozumitelnost identifikace skutku, kdy výrok neobsahuje časové vymezení skutku. Není vůbec zřejmé, za kterého časového období se mělo deklarované porušení týkat. Časová identifikace pouze dnem kdy byla provedena kontrola je zcela nedostatečná a to již pouze s odkazem na fakt, kdy žalovaný uvádí „Kontrolou předložených výpisů z vinařské evidence...“, tato časová identifikace skutku je zásadní i v návaznosti na právní úpravu účinnou v době údajného spáchání správního deliktu. Dále zcela absentuje ve výroku uvedení, jakým způsobem žalobce evidenci vedl, zda „v pevné vazbě“ či zda „elektronicky“. Dále ve výroku není vůbec identifikován program, který by nezabezpečil provedení záznamu nevratně a na základě čeho žalovaný tento závěr učinil. Dále není z výroku ani patrné, kterých evidenčních záznamů se mělo porušení týkat s odkazem na ust. § 14 odst.1 vyhl.č.323/2004 Sb.. Dle ust. § 30 odst. 1 zákona č.321/2004 Sb., o vinohradnictví, ve znění účinném v době kontroly („Fyzická nebo právnická osoba, která vlastní, drží nebo zprostředkovává produkt za účelem výkonu svého podnikání nebo k obchodním účelům, je povinna vést evidenční knihy v rozsahu, způsobem a ve lhůtách stanovených předpisy Evropské unie, tímto zákonem a prováděcím právním předpisem“) Dle ust. § 14 odst.1 vyhl.č.323/2004 Sb.,(“Evidenční knihy tvoří evidence vedená na vzorech uvedených v odstavcích 3 až 12, přičemž tato evidence může být rozdělena do několika evidenčních knih. Evidenční knihy se vedou v pevné vazbě nebo elektronické podobě a listy v nich musí být průběžně číslovány. V případě, že jsou evidenční knihy vedeny v elektronické podobě, musí použitý program

zabezpečit, aby každý záznam byl proveden nevratně s uvedením jména osoby, která záznam provedla. “)

Z výše uvedeného je jednoznačné, že žalobce nemohl porušit uvedené ustanovení a naplnit skutkovou podstatu správního deliktu.“

16. Soud tato tvrzení důvodná neshledal. Předně, není důvod pochybovat o určitosti a konkrétnosti příslušné části výroku, která zní: „1) Dne 20. 4. 2015 účastník řízení: a) Nesplnil požadavky na vedení vinařské evidence stanovené v § 14 odst. 1 vyhl. č. 323/2004 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o vinohradnictví a vinařství, ve znění pozd. předpisů (následuje citace onoho ustanovení – pozn. soudu). Kontrolou předložených výpisů z vinařské evidence bylo zjištěno, že z ní není zřejmé, která osoba provedla záznam údajů a použitý program pro vedení vinařské evidence účastníka řízení nesplňuje požadavek na nevratné vedení záznamů. Tímto jednáním účastník řízení porušil ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství (následuje citace onoho ustanovení – pozn. soudu), čímž naplnil znaky skutkové podstaty správního deliktu uvedené v ustanovení § 39 odst. 5 zákona č. 321/2004 Sb. (následuje citace onoho ustanovení – pozn. soudu).
17. Je zřejmé, jaké nedostatky byly žalobci přičítány k tíži, i to, že tomu tak bylo ke dni, v němž byla kontrola provedena. Výrok nemusí obsahovat určení, zda byla evidence vedená „v pevné vazbě“ nebo „elektronicky“, stejně tak není náležitostí výroku „identifikace programu, který by nezabezpečil provedení záznamu nevratně a na základě čeho žalovaný tento závěr učinil“. To musí být osvětleno příp. v odůvodnění rozhodnutí (je-li to podstatné pro delikt ní odpovědnost). Výroku prvoinstančního rozhodnutí tak nebylo možné uvedené nedostatky vytknout.
18. Dále, tvrzení, že písemnosti vydané prvoinstančním správním orgánem, konkrétně „Doklad o provedených kontrolních úkonech č. D011-41156/15“ ze dne 20. 4. 2015 (dále též jen „Doklad“) a „Protokol č. P069-41156“ ze dne 10. 8. 2015 (dále též jen „Protokol“) byly vydány v rozporu s právními předpisy a jejich použití jako důkazu je tak nemožné, nebyla nikterak specifikována. Prizmatem výše uvedených nároků na kvalitu žalobního bodu tak nebylo možno uzavřít, než že není-li žalobní bod alespoň v minimální seznatelné míře konkretizován, nelze jej soudem relevantně vypořádat. Co lze naopak konstatovat jednoznačně je to, že z Dokladu i Protokolu lze dostatečně jasně určit, co a k jakému dni bylo žalobci kladeno za vinu, co bylo předmětem kontroly [evidence o zásobách vína (v litrech), za jaké období byl při kontrole výpisy z evidence předloženy (leden 2013 - prosinec 2014), jak byly evidenční knihy vedeny (elektronicky), v jakém programu (Excel). Nemožnost nevratnosti záznamu prostřednictvím programu Excel je obecně známou skutečností. Předložené záznamy tak nelze považovat za evidenční knihy ve smyslu § 30 odst. 1 zákona č. 321/2004 Sb. Konstatování naplnění skutkové podstaty správního deliktu spočívající v porušení povinnosti vést evidenční tím, že k určitému datu nebyly tyto knihy vedeny podle zákonem stanovených požadavků, bylo specifikací jednoznačnou a nezaměnitelnou. Soud proto nemohl přitakat finálnímu žalobcovu tvrzení, že se žalobce nemohl vytýkaných pochybení dopustit.
19. Dále, na str. 18 a 19 žalobce stran výroku prvoinstančního rozhodnutí v části 1 b) uvedl toto:
„1b) dne 20. 4.2015 nesprávně vedl evidenci o zásobách vína (v litrech), když z předložené evidence byly zjištěny následující nedostatky:

- dle předložené Evidence o zásobách vína (v litrech) za období 2013 - prosinec 2014, a dále za období únor 2015-duben 2015 byla předložena dvakrát ...,

- dále k datu 20. 4. 2015 je v Evidenci o zásobách vína (v litrech) za období únor 2015 - duben 2015 je uvedena zásoba vína na konci měsíce 4.395 l, na druhém odlišném výtisku evidence je zásoba vína na konci měsíce 4.195 l. Ale ani jeden údaj však nekoresponduje se skutečným zjištěným množstvím vína (celkem 10.294,75 l),

- v údajích předložené evidence o zásobách vína v litrech dále chybí uvedení údajů o sudovém vínu, Chardonnay BIO VINO, AT-N-01 BIO, č.p. B003, Rakousko....

„Tímto jednáním účastník řízení porušil ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 321/2004 Sb., dle kterého „Fyzická nebo právnická osoba, která vlastní, drží nebo zprostředkovává produkt za účelem výkonu svého podnikání nebo k obchodním účelům, je povinna vést evidenční knihy v rozsahu, způsobem a ve lhůtách stanovených předpisy Evropské unie, tímto zákonem a prováděcím právním předpisem“, v návaznosti na ustanovení § 14 odst. 1, a ustanovení § 14 odst. 10 vyhlášky č.323/2004 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o vinohradnictví a vinařství, čímž naplnil znaky skutkové podstaty správního deliktu uvedeného v ustanovení § 39 odst. 5 zákona č. 321/2004 Sb., dle kterého se „Právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba se jako osoba, která vlastní, drží nebo zprostředkovává produkt za účelem výkonu svého podnikání nebo k obchodním účelům, dopustí správního deliktu tím, že nevede evidenční knihy, nebo je nepředloží na žádost orgánu dozoru podle § 30 odst. 1 a 2“.

Žalovaný na základě odvolání žalobce předmětný výrok překvalifikoval a dále uvedl k odvolacímu důvodu žalobce, k rozdílnému množství stejného vína, kdy žalobce uvedl, že množství je odlišné z důvodu, že evidence byla předložena ke dvou odlišným datům, kdy v mezidobí byl prodej předmětného vína, že toto žalovaný považuje za irelevantní, když porušení nespočívalo v nevedení evidenčních knih ale v nedostatecích při vedení evidence.

Žalobce namítá jednak nesrozumitelnost argumentace žalovaného a dále namítá nepřezkoumatelnost a nesrozumitelnost identifikace skutku z pohledu časového, způsobu spáchání, kdy z „Dokladu o provedených kontrolních úkonech ze dne 20. 4. 2015 č. D011-41156/2015“ je jednoznačné, že kontrola evidence o zásobách v litrech za období únor 2015 - duben 2015 nebyla prováděna, tudíž žalobci není známo na základě čeho mohl žalovaný den 20. 4. 2015 označit jako den, kdy jím uváděné nedostatky měl zjistit, dále jak žalovaný mohl uvést nesoulad uvedeného celkového množství vína, když z „Dokladu o provedených kontrolních úkonech ze dne 20. 4. 2015“ je jednoznačné, že skutečný stav vína na provozovnách byl zčásti prováděn kvalifikovaným odhadem zaměstnance žalobce, který k tomu nemá žádné znalosti a schopnosti a dále v části vín kvalifikovaným odhadem kontrolních pracovníků a to za stavu, kdy kontrolu provádělo 5 kontrolních pracovníků a dále byli přítomni 3 pracovníci Celní správy ČR. Časová identifikace skutku je zásadní i v návaznosti na právní úpravu účinnou v době údajného spáchání správního deliktu. Dále není z výroku ani patrné, kterých konkrétních evidenčních záznamů se mělo porušení týkat s odkazem na ust. § 14 odst. 1 vyhl. č. 323/2004 Sb. a ust. § 14 odst. 10 vyhl. č. 323/2004 Sb..

Z výše uvedeného je jednoznačné, že žalobce nemohl porušit uvedené ustanovení a naplnit skutkovou podstatu správního deliktu.

K výše uváděnému dále žalobce uvádí, že zcela jednoznačně je zřejmé, že výše uvedené skutky ve výroku jsou nepřezkoumatelné z důvodu nedostatečně specifikovaného skutkového děje a dále i

časové identifikace. Správní orgány byly povinny identifikovat skutky, jichž se měl žalobce dopustit protiprávního jednání, jednak místem, časem a jinými skutečnostmi tak, aby tyto skutky nemohly být zaměněny s jinými a jednak náležitou právní kvalifikací, aby bylo možno z výroku seznat, porušení jaké konkrétní povinnosti je žalobci vytýkáno a to dále i v návaznosti na právní úpravu účinnou v době údajného spáchání správních deliktů.

Z výše uvedených námitek žalobce je zřejmé, že dané absentuje a že výroky jsou nepřezkoumatelné, nesrozumitelné, rozporuplné, nedostatečně formulované a právní kvalifikace neodpovídající a dále nepřipadná a tudíž i výrok o výši uložené sankce zcela nepřezkoumatelný a to i ve spojení s odůvodněním.

Žalobce dále k výše uvedenému k výrokům I. bod 1a) a 1b). namítá, že pouze výrok rozhodnutí může být vymáhán správní exekucí a proto musí být po obsahové stránce jasný, srozumitelný, přesný a určitý, aby mohl být závazný a vykonatelný. Z výše uvedeného je zcela zřejmé, že tedy nemohly být naplněny žalovaným a prvoinstančním správním orgánem uvedené skutkové podstaty správních deliktů.

Žalobce dále odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č.j. 2 As 34/2006-73, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č.j. 4 As 7/2009-66, dostupné na www.nssoud.cz), rozsudek Krajského soudu v Plzni sp.zn. 57A 33/2014-103 ze dne 19.10.2015, rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 62A 57/2015 ze dne 4.5.2016, kde uvedeno, citace: „Na požadavku na přesné vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o jiném správním deliktu je nutno bezpodmínečně trvat zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu.“

20. I na tomto místě soud primárně připomíná výše předestřené parametry žalobního bodu. Obsáhlost žaloby je v tomto případě dána často nadbytečnou citací nejen prvoinstančního a napadeného rozhodnutí, ale i písemností, které „kolovaly“ v průběhu správního řízení mezi žalobcem a správním orgánem. I to má pak za následek, že se faktické žalobní tvrzení, tedy takové, které je skutečným žalobním bodem ve smyslu rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58, vytrácí. Konkrétně, žalobce namítal nesrozumitelnost argumentace žalovaného, ale neuvedl, v čem onu nesrozumitelnost spatřuje. Dále, žalobce sám poněkud nesrozumitelně tvrdil, že „z „Dokladu o provedených kontrolních úkonech ze dne 20. 4. 2015 č. D011-41156/2015“ je jednoznačné, že kontrola evidence o zásobách v litrech za období únor 2015 - duben 2015 nebyla prováděna, tudíž žalobci není známo, na základě čeho mohl žalovaný den 20. 4. 2015 označit jako den, kdy jím uváděné nedostatky měl zjistit“, ačkoliv v Dokladu (str. 5, bod 4) je zřetelně uvedeno mj. toto: „V průběhu dnešní kontroly byl zástupce kontrolované osoby vyzván (...) k předložení evidenčních knih za období od srpna roku 2013 k datu dnešní kontroly, tj. k 20. 4. 2015“. Jistě se lze shodnout na tom, že v Dokladu vymezený časový úsek srpen 2013 – 20. 4. 2015 zahrnuje i úsek únor 2015 - duben 2015. A citovaná část Dokladu je odpovědí i na další žalobcovu tvrzení, totiž že mu „není známo, na základě čeho mohl žalovaný den 20. 4. 2015 označit jako den, kdy jím uváděné nedostatky měl zjistit“. Správní orgán tak den 20. 4. 2015 označil proto, že v ten den v žalobcově provozovně provedl kontrolu a popsane nedostatky zjistil. K časové identifikaci skutku tak nelze správním orgánům, ve světle žalobních tvrzení, cokoliv vytknout. A stran dalších námitek („Dále není z výroku ani patrné, kterých konkrétních evidenčních záznamů se mělo porušení týkat s odkazem na ust. § 14

odst. 1 vyhl. č. 323/2004 Sb. a ust. § 14 odst. 10 vyhl. č. 323/2004 Sb.“) soud odkazuje na výše již vyřčené (ohledně náležitostí výroku).

21. Žalobce dále zpochybnil, „jak žalovaný mohl uvést nesoulad uvedeného celkového množství vína, když z „Dokladu o provedených kontrolních úkonech ze dne 20. 4. 2015“ je jednoznačné, že skutečný stav vína na provozovnách byl zčásti prováděn kvalifikovaným odhadem zaměstnance žalobce, který k tomu nemá žádné znalosti a schopnosti a dále v části vín kvalifikovaným odhadem kontrolních pracovníků a to za stavu, kdy kontrolu provádělo 5 kontrolních pracovníků a dále byli přítomni 3 pracovníci Celní správy ČR.“ Soud k této námitce odkazuje na vyjádření žalovaného k žalobě, kde se k tomu uvádí: „Odhad se týkal pouze stanovení počtu lahví obsahujících předmětná vína. K takovému odhadu není potřeba zvláštní kvalifikace. Zástupce kontrolované osoby v rámci kontroly poskytnul požadovanou součinnost, když inspektorům sdělil, jaké množství předmětných vín se na provozovně nachází. Na tomto postupu nelze shledat žádné vady.“ Soud se s tímto názorem ztotožnil a dále k tomu poznamenává, že žalobce nespécifikoval, v čem přesně spatřuje nedostatky onoho „kvalifikovaného odhadu“, jak jím byl krácen na právech, příp. jak se tento odhad mohl lišit od skutečnosti.
22. Další text této části žaloby [uvozen „K výše uváděnému dále žalobce uvádí, že zcela jednoznačně je zřejmé, že výše uvedené skutky (...) pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu.] je pouze obecným popisem tohoto, co by mělo rozhodnutí obsahovat ve světle judikatury, aniž by zde byla jakákoliv konkrétní tvrzení. Soud se jimi proto nezabýval.
23. Dále, na str. 19 žalobce stran výroku prvoinstančního rozhodnutí v části 1 c) uvedl toto: „1c) dne 20. 4. 2015 uváděl do oběhu formou prodeje a nabídky k prodeji i formou skladování víno Chardonnay BIO VÍNO, alk. 12 %, plněno v: S.J., původ Rakousko, celkové kontrolované množství 18 l (16,5 l ve skladovacích prostorech a 1,5 l na prodejně provozovny, tím že neměl k dispozici průvodní doklad, porušil ust. čl. 147 odst. 1 nařízení EU č. 1308/2013 a naplnil skutkovou podstatu správního deliktu dle ust. § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví.
Žalovaný k předmětnému výroku uvedl, že čl. 147 odst. 1 nařízení EU č. 1308/2013 je nutno interpretovat jako povinnost uvádět vína do oběhu s úředně schváleným průvodním dokladem a že kontrola byla provedena dne 20. 4. 2015 a doklad nebyl předložen.
Žalobce namítá, že nemohl naplnit skutkovou podstatu správního deliktu a to již z důvodu toho, že při kontrole dne 20. 4. 2015 byla kontrola zahájena se zaměstnancem žalobce - p. R., prodavačkou na provozovně - prodejně žalobce, která v den kontrolního vstupu neměla přístup k obchodním dokladům žalobce. Z tohoto důvodu byla vydána kontrolními pracovníky „žádost o poskytnutí součinnosti“ na základě níž byly požadované doklady předloženy a tedy nelze za daných okolností mít za to, že byla naplněna skutková podstata správního deliktu a porušen čl. 147 odst. 1 nařízení č.1308/2013. Z uvedeného je zřejmé, že skutek nebyl řádně identifikován a nebyl řádně zjištěn stav věci a to i v návaznosti na čl. 147 odst. 1 nařízení č.1308/2013, ve kterém je zakotveno, citace: „Produkty v odvětví vína se do oběhu v Unii uvádějí s úředně schváleným průvodním dokladem“, z citovaného je zcela jednoznačné, že odvolatel nemohl porušit citovaný článek v návaznosti na správním orgánem deklarované v předmětném výroku, neboť tento mu neukládá povinnost při kontrole na provozovně předložit faktury a úředně schválené průvodní doklady. Rovněž tak ani faktura není považována v kontextu předmětného nařízení za úředně schválený průvodní doklad.

Odvolaatel tedy nemohl naplnit skutkovou podstatu správního deliktu dle ust. § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví.“

24. I zde soud opakovaně připomíná výše předestřené parametry žalobního bodu. Zpochybňuje-li žalobce naplnění skutkové podstaty správního deliktu tím, že při zahájení kontroly byla v provozovně přítomna jeho zaměstnankyně a kontrola byla „zahájena s ní“, pak soud oponuje, že tento fakt skutečně nezbavuje žalobce deliktní odpovědnosti. Ostatně, podle prvního odstavce bodu 1 Dokladu je zřejmé, že žalobce byl o zahájení kontroly informován, uvedl, že se jí nezúčastní a pověřil k zastupování a k podpisu kontrolního materiálu právě Andreu Rabovou.
25. Dále, žalobce reagoval na jím zmíněnou výzvu k součinnosti tím, že předložil k vínu kontrolovanému dne 20. 4. 2015 doklad vystavený dne 23. 4. 2015. Ani to ho nemohlo jakkoliv zbavit odpovědnosti za stav kontrolovaný dne 20. 4. 2015. Z tohoto pohledu jsou pak rovněž nedůvodná (nadto nijak konkretizovaná) žalobcova tvrzení o nedostatečné identifikaci skutku a nedostatečném zjištění skutkového stavu. V podrobnostech pak soud odkazuje na vypořádání stejné odvolací námitky na str. 33 – 34 napadeného rozhodnutí.
26. Dále, na str. 19 a 21 žalobce stran výroku prvoinstančního rozhodnutí v části 1 d) uvedl toto: „1d) dne 20. 4. 2015 řádně nezdokumentoval v evidenčních knihách proces manipulace s víny, tím porušil ust. § 27 odst. 4 písm. a) bod 6 zákona č. 321/2004 Sb. a naplnil skutkovou podstatu správního deliktu dle ust. § 39 odst. 1 písm. aa) zákona o vinohradnictví.

Žalovaný provedl na základě odvolání žalobce rozsáhlou překvalifikaci předmětného výroku a to jednak, kdy doplnil způsob údajného spáchání správního deliktu a dále doplnil zpřesnění porušení právních předpisů, kdy žalobce namítl, že ust. § 27 odst. 4 písm. a) bod 6 zákona č.321/2004 Sb. mu žádnou povinnost vést „evidenci o přídavcích jiných látek než vína neukládá. A žalovaný učinil závěr, že překvalifikaci je dostatečně konkretizováno naplnění skutkové podstaty a nepřezkoumatelnost výroku ze strany žalobce považuje za nedůvodnou. Žalobce doplnil i porušení ust. § 30 zákona o vinohradnictví.

Žalobce namítá, že jednak časová identifikace skutku nemá oporu ve skutkovém stavu věci a to už jen pouze z důvodu toho, že dne 20. 4. 2015 kontrola této evidence nebyla vůbec prováděna. Což je jednoznačné z „Dokladu o provedených kontrolních úkonech“, neboť tuto ani zástupce kontrolované osoby, s nímž bylo jednáno a to prodavačka p. R. neměla k dispozici a to z důvodu toho, že k této evidenci jednak neměla přístup ze své pozice a dále, že povinností kontrolované osoby dle ust. § 30 zákona o vinohradnictví není povinností předložit vinařskou evidenci ihned, na základě čehož byla vydána kontrolními pracovníky „žádost o poskytnutí součinnosti ze dne 20. 4. 2015.

Dále žalobce namítá, že výrok není dostatečně ukotven ani co se týká právní úpravy, zcela absentuje ve výroku uvedení čísla vzoru, který měl být ze strany žalobce vyplňován a evidovány přídavky jiných látek a dále nebyla vína identifikována ani z pohledu toho, kdo je výrobcem těchto vín, za stavu, kdy výrobce vede tuto evidenci.

Žalobce namítá nepřezkoumatelnost a nesrozumitelnost identifikace skutku, kdy výrok neobsahuje časové vymezení skutku. Není vůbec zřejmé, za kterého časového období se mělo deklarované porušení týkat. Časová identifikace pouze dnem kdy byla provedena kontrola je zcela nedostatečná. Časová identifikace skutku je zásadní i v návaznosti na právní úpravu

účinnou v době údajného spáchání správního deliktu. Rovněž tak není vůbec z identifikace skutku vůbec zřejmé, kterých vín, jakého množství se mělo porušení týkat.

Žalobce dále namítá, že nemohl porušit ust. § 30 odst. 1 zákona č. 321/2004 Sb., ve znění účinném v době spáchání správního deliktu i z důvodu toho, kdy v předmětném ust. uvedeno, citace: „Fyzická nebo právnická osoba, která vlastní, drží nebo zprostředkovává produkt za účelem výkonu svého podnikání nebo k obchodním účelům, je povinna vést evidenční knihy v rozsahu, způsobem a ve lhůtách stanovených předpisy Evropské unie, tímto zákonem a prováděcím právním předpisem“).

V ust. § 14 odst. 11 vyhl. č. 323/2004 Sb., ve znění účinném v době spáchání správního deliktu uvedeno, citace: „Kontrola produkce podle § 11 odst. 2 písm. e) zákona musí být prováděna takovým způsobem, aby bylo vyloučeno uvedení zdravotně závadného stavu produktu do oběhu.

Výrobce vede evidenci o zásobách produktu a evidenci o přídatcích jiných látek než vína k produktu, před uvedením produktu do oběhu, na vzoru stanoveném v příloze č. 33. Evidence o zásobách produktu se vede podle jednotlivých nádob. Záznamy se provedou nejpozději první pracovní den po ošetření produktu, v případě zvyšování cukernatosti se provedou ve stejný den, kdy došlo ke zvyšování cukernatosti“.

Z citované právní úpravy a výroku je tedy zřejmé, že se na žalobce vedení této evidence nevztahovalo a rovněž nemohl naplnit skutkovou podstatu správního deliktu § 39 odst. 5 zákona o vinohradnictví, ve znění platném a účinném v době údajného spáchání skutku, když v ust. § 39 odst. 5 uvedeno, citace: „Fyzická nebo právnická osoba, která vlastní, drží nebo zprostředkovává produkt za účelem výkonu svého podnikání nebo k obchodním účelům, se dopustí správního deliktu tím, že nevede evidenční knihy, nebo je nepředloží na žádost orgánu dozoru podle § 30 odst. 1 a 2“). Na základě citovaného ustanovení v návaznosti na výrok je jednoznačné, že žalobce evidenční knihy vedl a orgánu dozoru předložil.

Dále z výroku je jednoznačné v návaznosti na citované ust. § 14 odst. 11 vyhl. č. 323/2004 Sb., ve znění účinném v době spáchání správního deliktu, že nepřezkoumatelným způsobem byl identifikován skutek i na porušení právní úpravy. Dále žalobce namítá, že k naplnění deklarovaného ve výroku nemohlo dojít ani v návaznosti i na ust. 14 odst. 12 vyhl. č. 323/2004 Sb., ve znění účinném v době spáchání správního deliktu, kde uvedeno, citace: „Ustanovení odstavce 11 věty druhé a třetí se nevztahují na výrobce, jehož výroba produktů za vinařský rok nepřesáhne 100 hl.

Tento výrobce vede evidenci o zásobách produktu a přídatcích jiných látek než vína souhrnně pro všechny své produkty na jednom formuláři podle kategorie vína podle vzoru č.33a nebo podle šarže podle vzoru stanoveného v příloze č.33b“.

Žalobce opětovně namítá, že jednak opětovně nebyla ze strany správních orgánů identifikována podstatná skutečnost, která vína byla vyrobena, která vína byla jako hotová žalobcem nakoupena, provedena tak jednoznačná identifikace vín ve výroku a dále nebylo ve výroku uvedeno, kterou konkrétní přílohu (skladovou kartu) měl vést a to v návaznosti na výrobu produktů za vinařský rok.

Zda č. 33 či 33a či 33b ????

Zde žalobce odkazuje i na rozsudek Krajského soudu v Plzni v dané věci sp. zn. 57 A 33/2014 ze dne 19. 10. 2015.

Z výše uvedeného je zřejmé, že žalobce nemohl naplnit skutkovou podstatu správního deliktu dle ust. § 39 odst. 1 písm. aa) zákona o vinohradnictví.“

27. Soud k tomu konstatuje toto. Předně, namítá-li žalobce, že nemohl v tomto případě porušit § 39 odst. 5 zákona o vinohradnictví, pak se s ním soud ztotožňuje, avšak toto pochybení mu správní orgán nekladl za vinu, takže ono žalobní tvrzení je zcela mimo faktický stav.
28. Dále, časová identifikace má oporu ve skutkovém stavu. Dne 20. 4. 2015 byla zahájena kontrola a zjištěné nedostatky byly řádně popsány v Dokladu (resp. Protokolu). A protože ty, které byly specifikovány v bodu 1 d) výroku prvoinstančního rozhodnutí nebyly ani následně zhojeny, správní orgány správně uzavřely, že k onomu dni došlo ze strany žalobce k naplnění skutkové podstaty správního deliktu.
29. Stran tvrzené absence „*uvedení čísla vzoru, který měl být ze strany žalobce vyplňován a evidovány přídatky jiných látek*“ ve výroku rozhodnutí, soud konstatuje, že tyto informace nejsou nezbytnou náležitostí výroku. Nedůvodné a značně nekonkrétní je i další tvrzení, konkrétně to, podle něhož „*nebyla vína identifikována ani z pohledu toho, kdo je výrobcem těchto vín, za stavu, kdy výrobce vede tuto evidenci*“. Žalobce neuvedl, kterých vín, stran kterých mu byly vytýkány nedostatky, se to týká. Avšak v příslušné výrokové části prvoinstančního rozhodnutí (k tomu srov. str. 3 tohoto rozhodnutí) je uvedeno hned několik druhů vín, včetně informace o jejich výrobcí.
30. Vzhledem k tomu, že předmětný delikt byl v prvoinstančním rozhodnutí, ve spojení s rozhodnutím napadeným, dostatečně popsán z hlediska skutkového i právního, a výrok byl proto dostatečně srozumitelný (a tedy a přezkoumatelný) jak co do doby spáchání správního deliktu, tak i co do jeho předmětu, má soud naplnění skutkové podstaty onoho deliktu za prokázané a námitku za nedůvodnou.
31. Dále, na str. 21 žalobce stran výroku prvoinstančního rozhodnutí v části 1 e) uvedl toto: „*1e) dne 20.04.2015 uváděl do oběhu formou prodeje a nabídky k prodeji vína k nimž neměl průvodní doklad*

OSSECO a FLAMMINCO,

tím, že neměl průvodní doklad porušil ust. čl. 147 odst. 1 nařízení EU č.1308/2013 a naplnil skutkovou podstatu správního deliktu dle ust. § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví.

Žalovaný se k odvolací námitce žalobce týkající se nedostatečné identifikace produktu nevyjádřil a dále uvedl, že průvodní doklad předložen byl, ale chyběl na tomto dokladu údaj o druhu produktu.

Žalobce namítá, že již i z uvedeného samotným žalovaným je zřejmé, že skutek nebyl řádně identifikován a nebyl řádně zjištěn stav věci a to i v návaznosti na čl. 147 odst. 1 nařízení č.1308/2013, ve kterém je zakotveno, citace: „Produkty v odvětví vína se do oběhu v Unii uvádějí s úředně schváleným průvodním dokladem“, z citovaného je zcela jednoznačné, že žalobce nemohl porušit citovaný článek v návaznosti na správním orgánem deklarované v předmětném výroku, neboť tento mu neukládá povinnost při kontrole na provozovně předložit faktury a úředně schválené průvodní doklady. Rovněž tak ani faktura není považována v kontextu předmětného nařízení za úředně schválený průvodní doklad.

Z výše uvedeného je zřejmé, že žalobce nemohl naplnit skutkovou podstatu správního deliktu dle ust. § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví.

32. Předně, není pravdou, že by se žalovaný nevyjádřil k „*odvolací námitce žalobce týkající se nedostatečné identifikace produktu*“. Žalovaný tak velmi podrobně učinil na str. 37 napadeného rozhodnutí, když mj. dopěl k závěru o preciznosti oné identifikace ve výroku prvoinstančního rozhodnutí. A soud se s tímto závěrem ztotožnil, když pro úplnost připomíná, jak bylo víno identifikováno právě ve výroku prvoinstančního rozhodnutí:

„OSSECO, Perlivé víno bílé, polosuché, skleněná lahev o objemu 0,75 l, ALC. 11 %, Země původu Maďarsko, Dovozce a distributor: Mirasol & Renoir, s. r. o., Janáčkova 780/1, 360 17 Karlovy Vary, Stará Role.

FLAMMINCO, Perlivé víno rosé, polosuché, skleněná lahev o objemu 0,75 l, ALC. 11 %, Země původu Maďarsko, Dovozce a distributor: Mirasol & Renoir, s. r. o., Janáčkova 780/1, 360 17 Karlovy Vary, Stará Role.“

33. Další text této žalobní námitky je značně nekonzistentní a do značné míry se mýlí s tím, co bylo v případě tohoto správního deliktu kladeno žalobci za vinu. Podstatou věci nebylo, že by žalobce „*neměl při kontrole faktury a úředně schválený průvodní doklad*“. Jednak, o faktury se zde vůbec nejednalo a v případě úředně schváleného průvodního dokladu bylo podstatou výtek správního orgánu to, že žalobcem předložený doklad nebyl perfektní, tj. neměl povinné náležitosti [v podrobnostech viz prvoinstanční (str. 4 a 14) i napadené rozhodnutí (str. 36 – 37)], pročez ho za předpisy předvídaný „*úředně schválený průvodní doklad*“ vůbec nešlo považovat. Správním orgánům nelze v tomto směru nic vytknout a námitka nebyla důvodná.

34. Dále, na str. 21 a 22 žalobce stran výroku prvoinstančního rozhodnutí v části 1 g) uvedl toto: „*1 g) dne 20. 4. 2015 uváděl do oběhu formou prodeje, nabídky k prodeji i formou skladování toto lahvové víno - Merlot..., víno bylo chybně označeno oblast Mikulovská, nebylo označeno evidenčním číslem jakosti, porušil § 19 odst. 13 písm. a), c) zákona o vinohradnictví a naplnil skutkovou podstatu správního deliktu dle ust. § 39 odst. 1 písm. m) zákona o vinohradnictví.*

Žalovaný k odvolacím důvodům žalobce uvedl, a to k nedostatečné identifikaci vína Merlot, že z podkladů řízení nevyplývá, ani uvedení čísla šarže ani ročníku, neboť etiketa vína tyto údaje neobsahovala. A k absenci evidenčního čísla jakosti na etiketě předmětného vína argumentuje žalovaný tím, že již předchozí právní úprava a to zákon o vinohradnictví č. 115/1995 Sb., zaváděl povinnost uvádět na etiketě vín údaj o evidenčním čísle jakosti.

Žalobce namítá zcela zjevnou účelovost tvrzení žalovaného a to v návaznosti na fakt ten, že předmětné víno bylo na etiketě řádně označeno a tedy i identifikováno, o čemž svědčí i jeho identifikace v „Dokladu o provedených kontrolních úkonech ze dne 20. 4. 2015“ (viz str. 2), pouze ze strany kontrolních pracovníků nebyl zanesen do této listiny údaj o ročníku vína, který je na etiketě rovněž uveden. Je tedy zcela zřejmé, že nebyl jednak řádně zjištěn stav věci, nebyla provedena řádná identifikace skutku a v návaznosti na tuto skutečnost nemohla být a ani nebylo zjištěno ze strany správního orgánu porušení deklarovaného ustanovení a naplnění skutkové podstaty správního deliktu.

Argumentace žalovaného s odkazem na zákon č. 115/1995 Sb., o vinohradnictví, který byl zrušen zákonem č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví je zcela nepřipadná. Rovněž tak nebyl skutek identifikován co do množství vína a způsobu spáchání.

Žalobce tedy nemohl naplnit skutkovou podstatu správního deliktu dle ust. § 39 odst. 1 písm. m) zákona o vinohradnictví.“

35. I v tomto případě se podstatná část námitky zcela míjí s tím, co bylo žalobci ze strany správních orgánů vytýkáno. Pochybení nebylo spatřováno v absenci údaje o ročníku a šarže vína na etiketě, ale chybné uvedení vinařské oblasti a neuvedení evidenčního čísla jakosti.
36. Dále, žalovaný neargumentoval zákonem č. 115/1995 Sb., o vinohradnictví a vinařství, pouze uvedl, že tyto požadavky na značení měl již tento zákon, který byl později nahrazen zákonem č. 231/2004 Sb. A k naprosto nekonkrétní námitce o tom, že „*rovněž tak nebyl skutek identifikován co do množství vína a způsobu spáchání*“ soud může znovu zopakovat – není to pravda. Skutek byl přesně a detailně popsán jak v prvoinstančním rozhodnutí (str. 5 a 15), tak v rozhodnutí napadeném (38 a 39). V podrobnostech soud na tyto části rozhodnutí odkazuje. Námitka nebyla důvodná.
37. Na str. 22 žalobce stran výroku prvoinstančního rozhodnutí v části 1 h) uvedl toto: „*1h) dne 20. 4. 2015 uváděl do oběhu formou skladování toto lahvové víno: Modrý Portugal, č.š. 2/09, který nevyhověl smyslovým požadavkům, vůně + chuť netypická, po nežádoucích těkavých látkách, celkové kontrolované množství 706 l, a 1 l a porušil ust. § 27 odst. 4 písm. a) bod 2 zákona o vinohradnictví a naplnil skutkovou podstatu správního deliktu dle ust. § 39 odst. 1 písm. aa) zákona o vinohradnictví.*

Žalovaný se k odvolacím důvodům žalobce poměrně rozsáhle vyjádřil na str. 40 až 43 žalovaného rozhodnutí se závěrem tím, že kontrolované množství šarže skladované ve stejných prostorách a výsledky hodnocení lze vztáhnout na celou kontrolovanou část šarže (706 l).

Žalobce považuje argumentaci žalovaného k této části výroku za zavádějící a účelovou, kdy metody odběru vzorků a analýzy jsou jednak upraveny v čl. 11 nařízení č. 882/2004, o úředních kontrolách a dále ve vyhl. č. 211/2004 Sb., o odběru vzorků, ve znění platném do 31. 7. 2016, kde v ust. § 8 odst. 1 je zakotveno, že senzorické hodnocení provádí osoba k této činnosti oprávněná a řádně proškolená, v souladu s požadavky českých technických norem upravujících postup a výcvik posuzovatelé, která je povinna dle ust. 8 odst. 2 při senzorickém hodnocení postupovat podle českých technických norem upravujících senzorické analýzy.

V ust. § 11 odst. 1 vyhl. č. 211/2004 Sb., je stanovena povinnost, že výsledky laboratorních zkoušek na jakost a zdravotní nezávadnost kontrolovaného vzorku se uvedou v protokolu o zkoušce, který musí obsahovat informace nezbytné pro vyjádření výsledků zkoušek a informace vyžadované použitou metodou zkoušení.

Ust. § 11 odst. 2 vyhl. č. 211/2004 Sb., uvádí taxativně, které údaje musí minimálně protokol o zkoušce obsahovat.

Z protokolů o zkoušce je zřejmé, že ani tyto náležitosti nesplňují.

Dále je faktem skutečnost ta, že za stavu, kdy předmětné víno vyhovělo všem zkoumaným analytickým znakům je téměř vyloučeno, aby byly zjištěny nevyhovující senzorické parametry ve vůni a chuti.

Rovněž tak nelze vztáhnout výsledky senzorického hodnocení na celé množství uskladněného vína, neboť se jednalo o víno balené a to v lahvích o objemu 1 litr a eventuálně mohlo dojít k vadě ve vůni, chuti v případě poškozené korkové zátky. Dále co se týká množství vína posuzovaného při ukládání výše pokuty nutno současně i namítnout s odkazem na samotným správním orgánem uváděné v „protokolu o zkoušce „Výsledky zkoušek se týkají jen zkoušeného předmětu“.

Z výše uvedeného je opětovně jednoznačné, že nebyl řádně identifikován skutek co do množství a co do času a způsobu spáchání a dále víno nebylo řádně identifikováno, tak, aby nemohlo být zaměněno s jiným a žalobce nemohl naplnit skutkovou podstatu správního deliktu dle ust. § 39 odst. 1 písm. aa) zákona o vinohradnictví.“

38. Tvzení z převážné části nesplňují parametry žalobní námítky. V podstatě se jedná o obecná, nekonkrétní tvzení, kdy žalobce tvrdí, že příslušné protokoly o zkoušce nesplňují náležitosti takových protokolů vymezené v příslušné legislativě. Ani slovem se však nezmiňuje o konkrétních nedostatcích. I další tvzení jsou obecná a nekonkrétní, žalobce vyslovuje pouze domněnky, proti čemuž stojí konkrétní údaje a závěry v protokolech. Precizní analýzu věci, s kterou se soud beze zbytku ztotožnil, žalovaný provedl na str. 40 – 43 napadeného rozhodnutí, kde konstatoval mj. toto: „Odvolací orgán proto shledává, že pokud správní orgán ve výroku napadeného rozhodnutí při svém skutkovém zjištění vychází z posudku a protokolu o zkoušce č. D016-41016/15/A08 předmětný posudek a protokol o zkoušce obsahovaly závěr o negativním hodnocení v souladu s přílohou č. 5 upravujících smyslové požadavky na jakost vína: „Vůně - netypická, po nežádoucích těkavých látkách, Chut' - netypická, po nežádoucích těkavých látkách“ potom z posudku a protokolu o zkoušce č. D016-41016/15/A08 vyplývá, v čem měly zjištěné vady vína spočívat a předmětná část výroku napadeného rozhodnutí odkazující na výše uvedené smyslové požadavky je plně přezkoumatelná. Odvolací orgán odmítá tvzení účastníka řízení, že předmětná část výroku napadeného rozhodnutí je nepřezkoumatelná z důvodu, že analytický rozbor předmětného vína vyhověl ve všech zkoumaných znacích a předmětné víno nevyhovělo pouze senzorickému hodnocení. Odvolací orgán přitom shodně jako správní orgán prvního stupně uvádí, že je nutné rozlišovat mezi těkavými látkami a těkavými kyselinami. Při laboratorním rozboru se stanovují jen těkavé kyseliny (vyjádřeno jako kyselina octová), zatímco při senzorickém hodnocení jsou vnímány i další těkavé látky (např. ethylcelát). Stanovená hodnota těkavých kyselin v předmětném vzorku byla 19,9 mg/l (+/-0,9), tedy jen těsně pod limitem (20 mg/l). Tento vysoký podíl kyselin (třebaže byl pod stanoveným limitem) poté mohl být spolu s těkavými látkami v hodnoceném vzorku smyslově vnímán jako velmi nepříjemný. (...) Pokud se týče objektivitu senzorického hodnocení, odvolací orgán uvádí, že se jedná o zákonnou a relevantní metodu hodnocení kontrolního vzorku (viz např. rozsudek Krajského soudu v Brně č.j. 29A 81/2013-35 ze dne 19. ledna 2016). Odvolací orgán dále uvádí, že považuje zdůvodnění skutkového zjištění odkazem na předmětný posudek a protokol o zkoušce provedené správním orgánem prvního stupně za dostačující. (...) Senzorická analýza je laboratoří SZPI prováděna jako akreditovaná metoda v souladu s technickými normami ČSN 560216:1964 - Metody zkoušení réвовých vín, tokajských vín a vín sladových a ČSN ISO 8589:2008 - Senzorická analýza - Obecné pokyny pro uspořádání senzorického pracoviště a vnitřními předpisy. Průběh senzorického hodnocení je podrobně stanoven, aby byla zajištěna jeho objektivnost. (...) Odvolací orgán proto odmítá jako nepodložené tvzení účastníka řízení, že je praxe správního orgánu, pokud jde o anonymitu předkládaných vzorků vína, zcela jiná. Vlastní provedení zkoušky je přitom podrobně upraveno právními předpisy (v době jejího provedení zejména

vyhláškou č. 211/2004 Sb., o metodách zkoušení a způsobu odběru a přípravy kontrolních vzorků), která v ustanovení § 11 odst. 2 stanovovala nutné údaje uváděné v protokolu o zkoušce. (...) Odvolací orgán přitom rovněž neshledává důvodným, aby skutečnosti, týkající se senzorického hodnocení (uvedení členů senzorické komise, jejich hodnocení daného vína, poměr hodnocení jednotlivých členů a také možnost přezkoumatelnosti jejich zkoušek) musely být nezbytnou částí napadeného rozhodnutí, když mu není zřejmé, z čeho účastník řízení takovouto povinnost dovozuje. (...) Odvolací orgán má tak za to, že režim akreditace podle ČSN EN ISO/IEC 17 025 zajišťuje nestrannost a objektivnost průběhu zkoušení a výsledků konkrétní laboratoře. Osoba, která v souladu s ČSN EN ISO/IEC 17 025 protokol o zkoušce podepsala, odpovídá za soulad zkoušení s akreditací laboratoře. Celý tento režim je navíc zcela v souladu s nařízením (ES) č. 882/2004, o úředních kontrolách, který rovněž pro garanci nestrannosti a objektivnosti zkoušek vyžaduje dodržení režimu technických norem (ČSN EN ISO/IEC 17 025). (...) Odvolací orgán tak neshledává pro ochranu práv kontrolované osoby nezbytné, aby tato byla seznamována s totožností jiných osob, které se podílely na důležitých úkonech při provádění rozborů, neboť nestrannost a objektivnost zkoušky zajišťuje dostatečně již režim ČSN EN ISO/IEC 17 025 a režim její akreditace ze strany české národní autority tj. Českého institutu pro akreditaci (ČIA). (...) K námitce účastníka řízení, že skutek nebyl řádně identifikován, a to ani co do množství, ani co do času a způsobu jeho spáchání, odvolací orgán uvádí, že správní orgán prvního stupně ve výroku napadeného rozhodnutí specifikoval, že účastník řízení „ve své provozovně na adrese (...) dne 20. 4. 2015 (...) uváděl do oběhu formou skladování (...) Modrý Portugal (...) celkové množství 706 l. Odvolací orgán má tak skutek z hlediska času, způsobu i místa za dostatečně identifikovaný. K námitce týkající se zohlednění výsledků hodnocení vzorků na celé kontrolované množství odvolací orgán uvádí, že správní orgán prvního stupně se k ní vyjádřil na straně 26 napadeného rozhodnutí ve čtvrtém odstavci shora. Odvolací orgán má úvahu správního orgánu prvního stupně za přípustnou (...). Odvolací orgán má přitom za to, že pokud předmětné víno nevyhovělo smyslovým požadavkům na jakost vína (viz posudek a protokol o zkoušce č. D016-41016/15/A08), stanoveným v Příloze č. 6 (kterou se provádějí některá ustanovení zákona o vinohradnictví a vinařství), došlo k porušení ustanovení § 27 odst. 4 písm. a) bod 2. zák. č. 321/2004 Sb., podle něž je zakázáno uvádět do oběhu produkt, u něhož nebyly dodrženy požadavky na jakost stanovené prováděcím právním předpisem anebo produkt vykazuje choroby nebo vady, čímž účastník řízení naplnil skutkovou podstatu správního deliktu uvedeného v ustanovení § 39 odst. 1 písm. aa) zák. č. 321/2004 Sb.“.

39. A k naprosto nekonkrétní námitce o tom, že „nebyl řádně identifikován skutek co do množství a co do času a způsobu spáchání a dále víno nebylo řádně identifikováno, tak, aby nemohlo být zaměněno s jiným“ soud může znovu zopakovat – není to pravda. Skutek byl přesně a detailně popsán jak v prvoinstančním rozhodnutí (str. 5 a 15), tak v rozhodnutí napadeném (40 - 43). V podrobnostech soud na tyto části rozhodnutí odkazuje. Námitka nebyla důvodná.
40. Na str. 22 a 23 žalobce stran výroku prvoinstančního rozhodnutí v části 1 i) uvedl toto: „1 i) dne 20. 4. 2015 uváděl do oběhu formou skladování toto lahvové víno: Modrý Portugal, č.š. 2/09, celkové kontrolované množství 706 l, a 1 l, který nevyhověl požadavkům uvedeným v bodu 1 písm. a) v příloze IB část A nařízení Komise (ES) č.606/2009, v platném znění - celkový obsah oxidu siřičitého nesmí překročit ve víně v okamžiku uvedení do oběhu za účelem lidské spotřeby překročit 150 mg/l, tím porušil ust. čl. 80 odst.2 písm. a) nařízení č. 1308/2013 a naplnil skutkovou podstatu správního deliktu dle ust. § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví.“

Žalovaný k odvolacímu důvodu žalobce, kdy tento namítl, že nebyl řádně identifikován skutek z pohledu časového. Dále ze způsobu spáchání skutku uvedeného správním orgánem a to formou skladování zcela jednoznačně prokazuje, že nemohlo dojít k porušení správním orgánem uvedené přílohy nařízení č.606/2009, když tato uvádí jako podmínku „v okamžiku uvedení do oběhu za účelem lidské spotřeby“, formu skladování nelze považovat za naplnění této podmínky. Žalovaný k námitce uvedl, že „uvedení vína do oběhu je dle § 3 písm. g) zákona č.321/2004 Sb., „...nabídka produktu k prodeji, jeho prodej anebo jiná forma jeho nabídky ke spotřebě, včetně skladování pro potřeby prodeje, případně přepravy pro potřeby prodeje nebo nabídky ke spotřebě“.

Žalobce uvádí, že i v návaznosti na uvedenou argumentaci žalovaného tento sám potvrzuje, že nemohla být naplněna skutková podstata správního deliktu, neboť z definice „uvedení do oběhu“ je zřejmé, že v případě, kdy podmínkou nařízení č. 606/2009 je uvedení do oběhu za účelem lidské spotřeby, muselo by být víno nabízeno k prodeji, jeho prodej nebo jiná forma nabídky ke spotřebě přímé. A za nabídku nelze označit uvedení do oběhu formou skladování.

Rovněž tak nelze akceptovat tvrzení žalovaného, že porušil čl. 80 odst. 2 písm. a) nařízení č. 1308/2013, toto lze porušit pouze v případě, kdy jsou uváděny na trh v Unii výrobky, jež byly podrobeny „nepovoleným“ enologickým postupům. V případě, kdy je víno podrobeno jakémukoliv „povolenému“ enologickému postupu (v daném případě - dosiřování je povoleným enologickým postupem) a jsou pouze překročeny mezní hodnoty povoleného enologického postupu nelze toto považovat za „nepovolený enologický postup“.

Dále žalobce namítá, že z výroku je zřejmé, že skutek nebyl řádně identifikován ani co do identifikace produktu, aby nemohl být zaměněn s jiným a dále nebyl ani řádně identifikován způsob spáchání a čas spáchání.

Žalobce v návaznosti na výše uvedenou argumentaci nemohl naplnit skutkovou podstatu správního deliktu dle ust. § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví.“

41. Ani v tomto případě se soud s žalobcem neztotožnil, když odkazuje především na obsah napadeného rozhodnutí, konkrétně str. 44 a 45, kde žalovaný detailně a přesvědčivě vypořádal obdobnou odvolací námitku takto: „K tomu odvolací orgán uvádí, že provedeným laboratorním rozbořem byla naměřena hodnota 244 mg/l, při nejistotě měření ± 10 mg/l (Protokol o zkoušce č. D016-41016/15/A08). Se vzorky bylo přitom v souladu s ustanovením čl. 11 odst. 7 nařízení (ES) č. 882/2004 nakládáno tak, „aby zaručovalo právní i analytickou platnost vzorků.“ Uvedení vína do oběhu je dle § 3 písm. g) zákona č. 321/2004 Sb., nabídka produktu k prodeji, jeho prodej anebo jiná forma jeho nabídky ke spotřebě, včetně skladování pro potřeby prodeje, případně přepravy pro potřeby prodeje, nebo nabídky ke spotřebě. Předmětné víno bylo umístěno v lahvích a opatřeno etiketami. Odvolací orgán má proto za to, že víno nebylo určeno k dalšímu zpracování či úpravě, ale k přímé lidské spotřebě. Účastník řízení sám ani netvrdí, že by víno skladoval za jiným účelem, než za účelem následného prodeje pro lidskou spotřebu. Tvrzení účastníka řízení, že nebyla naplněna podmínka uvedení do oběhu za účelem přímé lidské spotřeby má tak za nedůvodnou. Dle článku 80 odst. 2 nařízení (EU) č. 1308/2013: „Výrobky uvedené v příloze VII části II (pozn. mj. víno) se neuvádějí na trh v Unii, pokud: a) byly podrobeny enologickým postupům, které nejsou v Unii povoleny. Uváděním na trh se přitom podle čl. 3 bodu 8 nařízení evropského parlamentu a rady (ES) č. 178/2002 (...) rozumí: „držení potravin nebo krmiv za účelem prodeje, včetně nabízení k prodeji nebo jakékoli jiné formy převodu, zdarma nebo za úplatu, jakož i prodej, distribuce a další formy převodu

jako takové“. Víno je taktéž potravinou a jeho skladování lze podřadit pod držení za účelem prodeje. Odvolací orgán má tak za prokázané, že účastník řízení naplnil skutkovou podstatu správního deliktu uvedeného v ustanovení § 39 odst. 1 písm. ff) zák. č. 321/2004 Sb. (...).“ Soud nepovažoval za potřebné, vzhledem k obsahu námitky, žalovaného jakkoliv doplnit, jeho závěrům přitakal. Námitka nebyla důvodná.

42. Na str. 23 a 24 žalobce stran výroku prvoinstančního rozhodnutí v části 1 j) uvedl toto: „1j) dne 20. 4. 2015 uváděl do oběhu formou skladování toto lahvové víno: Muller Thurgau, č.š. 1/09, který nevyhověl smyslovým požadavkům, vůně + chuť neodpovídající, oxidativní, celkové kontrolované množství 258 l, a 1 l a porušil ust. § 27 odst. 4 písm. a) bod 2 zákona o vinohradnictví a naplnil skutkovou podstatu správního deliktu dle ust. § 39 odst. 1 písm. aa) zákona o vinohradnictví.“

Žalovaný se k odvolacím důvodům žalobce poměrně rozsáhle vyjádřil na str. 45 až 47 žalovaného rozhodnutí se závěrem tím, že kontrolované množství šarže a výsledky hodnocení lze vztáhnout na celou kontrolovanou část šarže (258 l) a že v případě vady - oxidace, se nejedná o vadu, která vzniká nutně v přímé souvislosti s některým ze zkoumaných analytických znaků a dle jeho názoru nelze tedy dovozovat, že pokud analytický rozbor vína je vyhovující musí být vyhovující i senzorické hodnocení.

Žalobce považuje argumentaci žalovaného k této části výroku za zavádějící a účelovou, kdy metody odběru vzorků a analýzy jsou jednak upraveny v čl. 11 nařízení č. 882/2004, o úředních kontrolách a dále ve vyhl. č. 211/2004 Sb., o odběru vzorků, ve znění platném do 31. 7. 2016, kde v ust. § 8 odst. 1 je zakotveno, že senzorické hodnocení provádí osoba k této činnosti oprávněná a řádně proškolená, v souladu s požadavky českých technických norem upravujících postup a výcvik posuzovatelé, která je povinná dle ust. 8 odst. 2 při senzorickém hodnocení postupovat podle českých technických norem upravujících senzorické analýzy.

V ust. § 11 odst. 1 vyhl. č. 211/2004 Sb., je stanovena povinnost, že výsledky laboratorních zkoušek na jakost a zdravotní nezávadnost kontrolovaného vzorku se uvedou v protokolu o zkoušce, který musí obsahovat informace nezbytné pro vyjádření výsledků zkoušek a informace vyžadované použitou metodou zkoušení.

Ust. § 11 odst. 2 vyhl. č. 211/2004 Sb., uvádí taxativně, které údaje musí minimálně protokol o zkoušce obsahovat.

Z protokolů o zkoušce je zřejmé, že ani tyto náležitosti nesplňují.

Dále je faktem skutečnost ta, že za stavu, kdy předmětné víno vyhovělo všem zkoumaným analytickým znakům je téměř vyloučeno, aby byly zjištěny nevyhovující senzorické parametry ve vůni a chuti - oxidativní, dále i s tím, že vada „oxidace“ se nutně promítá i dalšího senzorického znaku a to „vzhled“. A senzorickým hodnocením tato vada ve znaku „vzhled“ detekována nebyla.

Rovněž tak nelze vztáhnout výsledky senzorického hodnocení na celé množství uskladněného vína, neboť se jednalo o víno balené a to v lahvích o objemu 1 litr a eventuálně mohlo dojít k vadě ve vůni, chuti v případě poškozené korkové zátky. Dále co se týká množství vína posuzovaného při ukládání výše pokuty nutno současně i namítnout s odkazem na samotným správním orgánem uváděné v „protokolu o zkoušce „Výsledky zkoušek se týkají jen zkoušeného předmětu“. Z výše uvedeného je opětovně jednoznačné, že nebyl řádně identifikován skutek co do množství a co do času a způsobu spáchání a dále víno nebylo řádně identifikováno, tak, aby

nemohlo být zaměněno s jiným a žalobce nemohl naplnit skutkovou podstatu správního deliktu dle ust. § 39 odst. 1 písm. aa) zákona o vinohradnictví.“

43. I v tomto případě tvrzení z převážné části nesplňují parametry žalobní námitky. I tu se v podstatě jedná o obecná, nekonkrétní tvrzení, kdy žalobce tvrdí, že příslušné protokoly o zkoušce nesplňují náležitosti takových protokolů vymezené v příslušné legislativě. Ani slovem se však nezmiňuje o konkrétních nedostatcích. I další tvrzení jsou obecná a nekonkrétní, žalobce vyslovuje pouze domněnky, proti čemuž stojí konkrétní údaje a závěry v protokolech. Precizní analýzu věci, s kterou se soud beze zbytku ztotožnil, žalovaný provedl na str. 46 – 47 napadeného rozhodnutí, kde uvedl mj. toto: *„Značná část výše uvedených tvrzení byla účastníkem řízení uvedena již v rámci jeho odvolání proti opatření č. P044-40464/15/C (viz str. 23, bod 6 napadeného rozhodnutí). Správní orgán prvního stupně na straně 25 napadeného rozhodnutí popsal, jak se s namítanými tvrzeními vypořádá. Odvolací orgán má toto vypořádání za legitimní a odkazuje na ně. Vyjádření správního orgánu prvního stupně následně doplňuje. Právnícká nebo podnikající fyzická osoba se jako výrobce nebo jako osoba uvádějící produkt do oběhu dopustí správního deliktu ustanovení § 39 odst. 1 písm. aa) zák. č. 321/2004 Sb. tím, že uvede do oběhu produkt v rozporu s ustanovením § 27 odst. 4, 5 a 6 téhož zákona. (...) Odvolací orgán proto shledává, že pokud správní orgán ve výroku napadeného rozhodnutí při svém skutkovém zjištění vychází z posudku a protokolu o zkoušce č. D016-41016/15/A09, předmětný posudek a protokol o zkoušce obsahovaly závěr o negativním hodnocení v souladu s přílohou č. 5 upravujících smyslové požadavky na jakost vína: „Vůně - neodpovídající, oxidativní, Chuť - neodpovídající, oxidativní“, potom z posudku a protokolu o zkoušce č. D016-41016/15/A09 vyplývá, v čemž měly zjištěné vady vína spočívat, a předmětná část výroku napadeného rozhodnutí odkazující na výše uvedené smyslové požadavky je plně přezkoumatelná. Odvolací orgán odmítá tvrzení účastníka řízení, že předmětná část výroku napadeného rozhodnutí je nepřezkoumatelná z důvodu, že analytický rozbor předmětného vína vyhověl ve všech zkoumaných znacích a předmětné víno nevyhovělo pouze senzorickému hodnocení (viz výše). V případě zjištěné vady - oxidace vína se přitom nejedná o vadu, která nevzniká nutně v přímé souvislosti s některým ze základních zkoumaných analytických znaků. Nelze proto dovozovat, pokud jsou tyto znaky vyhovující, musí být vyhovující i smyslové hodnocení. Předmětné víno navíc nevyhovělo ani požadavkům uvedeným v článku 54 odst. 1 nařízení (ES) č. 607/2009 - deklarovaný obsah alkoholu uvedený na etiketě x skutečný obsah alkoholu (viz skutek 1k). Pokud se týče vlastního senzorického hodnocení, zejména jeho objektivitu a průběhu, odvolací orgán odkazuje na své vyjádření učiněné v bodu ad 1h) [...]. K námitce účastníka řízení, že skutek nebyl řádně identifikován, a to ani co do množství, ani co do času a způsobu jeho spáchání, odvolací orgán uvádí, že správní orgán prvního stupně ve výroku napadeného rozhodnutí specifikoval, že účastník řízení „ve své provozovně na adrese (...) dne 20. 4. 2015 (...) uváděl do oběhu formou skladování (...) Müller Thurgau (...) množství zjištěné na provozovně 258 l.“ Odvolací orgán tak shledává, má tak skutek z hlediska času, způsobu i místa za dostatečně identifikovatelný. K námitce týkající se zohlednění výsledků hodnocení vzorků na celé kontrolované množství a k námitce poukazující na to, že „výsledky zkoušek se týkají jen zkoušeného předmětu“, odvolací orgán uvádí, že správní orgán prvního stupně se k ní vyjádřil na straně 26 napadeného rozhodnutí ve čtvrtém odstavci sbora. (...) Odvolací orgán má přitom za to, že pokud předmětné víno nevyhovělo smyslovým požadavkům na jakost vína (viz posudek a protokol o zkoušce č. D016-41016/15/A09), stanoveným v Příloze č. 6 (kterou se provádějí některá ustanovení zákona o vinohradnictví a vinařství), došlo k porušení ustanovení § 27 odst. 4 písm. a) bod 2. zák. č. 321/2004 Sb., podle*

něž je zakázáno uvádět do oběhu produkt, u něhož nebyly dodrženy požadavky na jakost stanovené prováděcím právním předpisem anebo produkt vykazuje choroby nebo vady, čímž účastník řízení naplnil skutkovou podstatu správního deliktu uvedeného v ustanovení § 39 odst. 1 písm. aa) zák. č. 321/2004 Sb.“. Námitka nebyla důvodná.

44. Na str. 24 žalobce stran výroku prvoinstančního rozhodnutí v části 1 k) uvedl toto: „1k) dne 20. 4. 2015 uváděl do oběhu formou skladování toto lahvové víno: Muller Thurgau, č.š. 1/09, celkové kontrolované množství 258 l, a 1 l který nevyhověl údají uvedenému na obalu - skutečný obsah alkoholu - uvedeno 11 % obj., rozborý naměřena hodnota 12,5 % obj. a porušil čl. 52 odst. 1 nařízení 607/2009 a naplnil skutkovou podstatu správního deliktu dle ust. § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví.

Žalobce uvedl v odvolání, že stěží mohl porušit citované ustanovení za stavu toho, kdy nebyl řádně zjištěn skutkový stav a dále nerespektována příslušná právní úprava. Označení množství alkoholu na obale je uvedeno zcela v souladu s ust. čl. 54 bodu 1 nařízení, neboť v daném případě, kdy víno je starší 3 let je přípustná odchylka 0,8, nikoliv jak deklarují kontrolní pracovníci 0,5, tzn., že v případě, kdy kontrolními pracovníky deklarován obsah 12,5 % obj. alk. nutno odečíst povolenou odchylku ve výši 0,8 a dále odečíst výši nejistoty metody správního orgánu a výši nejistoty metody jež použila kontrolovaná osoba. Vzhledem k tomu, že nic z toho kontrolní pracovníci nejen nezjišťovali ale ani se právní úpravou nezabývali, je nutno opětovně považovat tento výrok za nepřezkoumatelný.

To, že nebyla respektována zákonná odchylka ve výši 0,8, svědčí i protokol o zkoušce D016-41016/15/A09.

Dále nutno namítnout rozporuplnost označení alkoholu správním orgánem, kde tento pod položkou C 28 uloženého OPATŘENÍ uvádí označením rovněž víno Muller Thurgau, č.š. 1/09, dále s dovětkem prodejna, alk. 12 % obj., výše alk. u položky C 18 rovněž deklarována ve výši 12 % obj., v posudku označen obsah alk. 11 % obj.- zde nutno namítnout nepřezkoumatelnost a rozporuplnost výrobku v označení, zcela zřejmou neidentifikovatelnost a to i v návaznosti co se týká identifikace množství a místa (prodejna - C28 x versus kde C18 ???).

Žalovaný k uvedenému uvedl, že v protokolu o zkoušce je chybně použita přípustná odchylka místo 0,8 jen 0,2, ale že i při posouzení správné odchylky 0,8 + 0,2 nejistoty měření se jedná o hodnotu nevyhovující. Zde žalobce namítá účelovost tvrzení, neboť tento opomněl, že nutno vzít v potaz výši nejistoty měření metody použité výrobcem, s čímž se žalovaný nikterak nevypořádal a tuto námitku žalobce zcela pominul. Jednoznačné je, že skutek není řádně identifikován ani v označení produktu, ani časově, ani způsobem spáchání. Dále k nesrovnalostem v označení množství alkoholu v namítaných listinách žalobcem žalovaný uvedl, že došlo k chybám v psaní.

Žalobce toto považuje za tvrzení účelové s tím, že je zřejmé, že ze strany žalovaného i prvoinstančního orgánu nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci.

Z výše uvedeného je opětovně jednoznačné, že žalobce nemohl naplnit skutkovou podstatu správního deliktu dle ust. § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví.“

45. I v tomto případě se jedná o „překlopení“ odvolací námitky, když vlastní námitkou žalobní je tvrzení o účelovosti. A s ní se soud ztotožnit nemohl. Žalovaný správní orgán nikoliv účelově, ale obsáhle a detailně vypořádal onu odvolací námitku na str. 48 a 49 napadeného rozhodnutí takto: „Laboratorní rozbořem byl v tabulce Protokolu o zkoušce č.

D016-41016/15/A09 popsán (Položka „Druh analýzy: skutečný obsah alkoholu“) následujícími údaji: „výsledek: 12,5 obj., U^2 (rozšířená nejistota stanovení): $\pm 0,2$, Tržn.: N (=neshoda), Specifikace (limit m/M): $11 \pm 0,5$ obj., Předpis hodnocení: nařízení (ES) č. 607/2009...“. K tomu odvolací orgán uvádí, že limit uvedený v tabulce neodpovídá limitu pro víno z CHOP/CHZO skladovaný v láhvích déle než tři roky, neboť tento je $\pm 0,8$ % (namísto $\pm 0,5$ %). Výsledek hodnocení uvedený v předmětném protokolu (Trž. zn.: N), ale zejména pak v Posudku č. D016-41016/15/A09 (I. předložený vzorek NEVYHOVUJE ve znacích označených „N“), je však plně v souladu s právními předpisy, neboť i po zohlednění odchylky 0,8 % podle čl. 54 odst. 1 nařízení (ES) č. 607/2009 i rozšířené nejistoty stanovení 0,2 % ve prospěch účastníka řízení je udaný obsah alkoholu vyšší o více než 0,8 % objemového oproti obsahu alkoholu stanovenému rozbořem (zjištěných 12,5 % - rozšířená nejistota stanovení 0,2 % = 12,3 %; což neodpovídá deklarovaným 11% + přípustná odchylka 0,8 % = 11,8 %). Daný protokol o zkoušce tak sice vykazuje vadu, ale ne natolik závažnou aby měla za následek jeho nezákonnost. Pochybení se netýká samotné zjištěné hodnoty alkoholu, ale až následné interpretace této zjištěné hodnoty. Jak je však rozebráno výše, i s přihlédnutím k odchylce $\pm 0,8$ % oproti obsahu alkoholu stanovenému rozbořem, stále se jedná o hodnotu nevyhovující a neodpovídající hodnotě uvedené na etiketě. Beze změny proto zůstává i popis protiprávního jednání účastníka řízení, tak jak je popsáno ve výroku I. v části 1k). Odvolací orgán k námitce účastníka řízení týkající se identifikace vína Müller Thurgau š. č. 1/09 uvádí, že v Dokladu o provedených kontrolních úkonech č. D011-41156/1 ze dne 20. 4. 2015 bylo předmětné víno skutečně (zřejmě chybou v psaní) chybně označeno, pokud se týče alkoholu jako „Alk. 12% obj.“, přičemž tato chyba se promítla do Protokolu č. P069-41156/15 (str. 15 shora) a následně do opatření č. D044-40464/15/C (Položka C 18 a C 28). Dle str. 11, položky 9 Protokolu č. P069-41156/15, jakož i u Protokolu o odběru vzorku č. D016-41016/15/A09, a dále v Protokolu o zkoušce a posudku č. D016-41016/15/A09, a dále též odůvodnění Opatření č. D044-40464/15/C, Žádosti o poskytnutí součinnosti ze dne 10. 8. 2015, však již byla uvedena správná hodnota alkoholu - „Alk. 11% obj.“ Odvolací orgán má tedy za prokázané, že dne 20. 4. 2015 účastník řízení uváděl do oběhu ve své provozovně lahvová vína o objemu 11, alk. 11%, označená jako Müller Thurgau, Moravské zemské víno, suché, č. šarže: 01/09, a to: - v prodejní části provozovny - 14 l, - ve skladovacích prostorech vedle prodejní části provozovny - 244 l (viz bod 2 Dokladu o provedených kontrolních úkonech č. D011-41156/1 ze dne 20. 4. 2015). Přes výše uvedenou chybu v specifikaci obsahu alkoholu (viz výše) má tak odvolací orgán uvedený obsah alkoholu - 11%, množství předmětné vína 258 l, místo - provozovna účastníka řízení a čas - 20. 4. 2015, za jednoznačně ztotožněné a následně ve výroku napadeného rozhodnutí za správně popsané.“. Ani v tomto případě soud nepovažoval za potřebné, vzhledem k obsahu námítky, žalovaného jakkoliv doplnit, jeho závěrům přitakal. Námitka nebyla důvodná.

42. Na str. 24 a 25 žalobce stran výroku prvoinstančního rozhodnutí v části 2 a) uvedl toto: „2) Dne 10. 8. 2015 účastník řízení:

a) nevedl evidenci o zásobách produktů a přídatcích jiných látek než vína k produktu v jednotlivých nádobách (tzv.skladové karty) ve smyslu § 14 odst.11 vyhl.č.323/2004 Sb., ve skříních byly uskladněny následující přípravky: Hydrogum....., tímto jednáním porušil ust. § 30 odst. 1 zákona o vinohradnictví a naplnil skutkovou podstatu správního deliktu dle § 39 odst. 5 zákona o vinohradnictví.

Žalobce v odvolání namítl, že jednak není skutek identifikován místem spáchání, dále ust. § 30 odst. 1 zákona o vinohradnictví neupravuje žádnou povinnost vedení evidence přídatných

látek, tudíž odvolatel nemohl ani naplnit skutkovou podstatu správního deliktu. Skutek není definován ani časově, nutno konstatovat, že předmětný výrok je nepřezkoumatelný a v neposlední řadě i zmatečný. Žalovaný pouze uvedl, že dle ust. § 14 odst. 11 věty druhé a třetí vyhl. č. 323/2004 vede evidenci o zásobách a přídavcích jiných látek než vína k produktu podle jednotlivých nádob. A místem spáchání skutku je provozovna na adrese Janáčkova 780/1, Karlovy Vary.

Žalobce jednak uvádí, že jednak není zřejmé z výroku, u jakých produktů by měl žalobce tuto evidenci vést, když povinnost této evidence má pouze výrobce a jak uvedeno v protokolu o kontrole ze dne 20.04.2015 žalobce na provozovně nevyrábí. Žalobce považuje předmětný výrok za zcela zmatečný, nesrozumitelný a neidentifikovatelný a to jak z pohledu času, produktů, způsobu spáchání. Dále odkazuje žalobce na svou argumentaci k bodu ad 1d) výše.

Zde opětovně nutno namítnout, že na základě uvedeného ve výroku nemohl žalobce naplnit skutkovou podstatu správního deliktu a porušit uvedená ustanovení.“

46. Vlastním žalobním tvrzení (tj. polemikou se závěry žalovaného na námitku odvolací) žalobce namítal nejasnost a nesrozumitelnost výroku rozhodnutí. Soud se ani s tímto tvrzením neztotožnil. Předně, prvoinstanční správní orgán v příslušném výroku prvoinstančního rozhodnutí konstatoval toto: „Účastník řízení (= žalobce) dne 10. 8. 2015 nevedl Evidenci o zásobách produktů a přídavcích jiných látek než vína k produktu v jednotlivých nádobách (tzv. skladové karty) ve smyslu § 14 odst. 11 vyhl. č. 323/2004 Sb. Nebyl proto prokazatelný pohyb vína a přídavky jiných látek do vína, když kontrolou bylo zjištěno, že v prostorech vedle prodejní části, kde je umístěno zařízení na stáčení vína, ve skříních byly uskladněny následující přípravky: HydroGum, tekutá arabská guma (plastový sáček), MetaGum (tři plastové sáčky, z nichž jeden byl otevřený), Ferroplex (plastový sáček), Klar-Sol Super (láhev), Kyselina vinná (plastový sáček), Acido metatartarico BIO D'UVA 40+ (pět plastových sáčků, z nichž jeden byl otevřený), GELBENTONITE (plastový sáček).“ Takto specifikovanou výrokovou část soud považuje za dostatečnou. A dále, jistě není sporu o tom, že povinnosti vyplývající z § 14 odst. 11 věty druhé a třetí vyhlášky č. 323/2004 Sb. jsou povinnostmi výrobce vína. Avšak žalobce oznámil dne 27. 1. 2005 zahájení výroby produktu dle § 11 odst. 1 zákona č. 321/2004 Sb., a to v provozovně Janáčkova 780/1, 360 17 Karlovy Vary. V době kontroly tato skutečnost trvala (oznámení o ukončení výroby produktu bylo podáno až dne 2. 10. 2017, tedy po provedené kontrole), a tak to, že paní A.R. uvedla v dokladu o provedených kontrolních úkonech, že v provozovně na adrese Janáčkova 780/1, 360 17 Karlovy Vary je realizováno pouze stáčení vína a vlastní výroba tam již neprobíhá, nemohlo nikterak zvrátit závěry správního orgánu, že žalobce je výrobcem ve smyslu § 14 odst. 11 věty druhé a třetí vyhlášky č. 323/2004 Sb. Námitka nebyla důvodná.

43. Na str. 25 žalobce stran výroku prvoinstančního rozhodnutí v části 2 b) uvedl toto: „2b) Dne 10. 8. 2015 účastník řízení:

b) skladoval (v menší místnosti umístěné vedle prostor se zařízením na stáčení vína, kde jsou skladovány vinařské potřeby, látky ve skleněných lahvích označených jako AROMA FANTASIA a tím, že tyto uchovával v prostorách provozovny, porušil ust. § 12 odst. 5 zákona o vinohradnictví a naplnil skutkovou podstatu správního deliktu dle § 39 odst. 3 písm. i) zákona o vinohradnictví.

Žalobce v odvolání namítl, že jednak není skutek identifikován místem spáchání, dále sám správní orgán citací ust. § 12 odst. 5 zákona o vinohradnictví prokazuje, že odvolatel nemohl

uvedené ustanovení porušit, neboť podmínkou je, že by musely být umístěny v prostoru určenému k výrobě, plnění nebo zpracování produktu, což jak uvádí sám správní orgán - v menší místnosti umístěné vedle prostor se zařízením na stáčení vína, rozhodně podmínku nesplňuje.

Skutek není definován ani časově, nutno konstatovat, že předmětný výrok je nepřezkoumatelný a v neposlední řadě i zmatečný.

Žalovaný k uvedenému uvedl, citace: - str. 50, poslední odstavec „předmětné aromatické látky „AROMA FANTASIA“ byly skladovány spolu s vinařskými potřebami (termokapsle, zátky) v menší místnosti, umístěné vedle prostor (místnosti) se zařízením na stáčení (plnění) vína. Odvolací orgán má za to, že na prostory určené k plnění vína je nutné pohlížet nikoliv jako na samostatnou místnost, kde je víno plněno, ale jako na soubor všech místností daného provozu, které jsou k činností spojeným s plněním společně určeny“.

Žalobce namítá zcela zjevnou a nesmyslnou účelovost tvrzení uvedenou žalovaným a to dále i s ohledem na skutkový stav věci, kdy, jak uvedeno v „Dokladu o kontrole ze dne 20. 4. 2015“, že žalobce zde nevyrábí, tak zejména na ust. § 12 odst. 5 zákona č. 321/2004 Sb., kde uvedeno, citace: „V prostorech určených k výrobě, plnění nebo zpracování produktu nesmí být uchovávány látky, které jsou svým složením vhodné k tomu, aby byly užity k falšování produktu“

Dle ust. § 39 odst. 3 písm. i) zákona č. 321/2004 Sb., se „právnícká nebo podnikající fyzická osoba se jako výrobce dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 12 odst. 5 uchovává v prostorech určených k výrobě, plnění nebo zpracování produktu látky, které jsou svým složením vhodné k tomu, aby byly užity k falšování produktu“.

Žalobce má zcela za to, že nemohl naplnit skutkovou podstatu správního deliktu dle ust. § 39 odst. 3 písm. i) zákona o vinohradnictví.“

47. Předně, stran opakovaného vlastního žalobního tvrzení o tom, že žalobce nebyl výrobcem ve smyslu § 14 odst. 11 věty druhé a třetí vyhlášky č. 323/2004 Sb., soud naopak konstatuje, že žalobce jím byl a v dalším plně odkazuje na argumentaci vyjevenou výše.
48. A žalobce se mýlí i v dalším žalobním tvrzení, tedy v tom, že nemohl naplnit skutkovou podstatu správního deliktu podle § 39 odst. 3 písm. i) zákona o vinohradnictví. Žalobce nezpochybnil, že látky, které jsou svým složením vhodné k falšování produktu, byly umístěny v prostorech jeho provozovny, konkrétně v menší místnosti umístěné vedle prostor se zařízením na stáčení vína (podrobnosti viz str. 17 prvoinstančního rozhodnutí). Argumentoval tím, že „nemohl uvedené ustanovení porušit, neboť podmínkou je, že by musely být umístěny v prostoru určenému k výrobě, plnění nebo zpracování produktu, což jak uvádí sám správní orgán - v menší místnosti umístěné vedle prostor se zařízením na stáčení vína, rozhodně podmínku nesplňuje.“ Soud s takovou argumentací nesouhlasí. Žalobce neoponoval tím, že by tato místnost byla určena např. jako úklidová komora, administrativní místnost či jakýkoliv jiný prostor, který s výrobou, plněním nebo zpracováním vína nesouvisel. A soudu není jasné, proč by jen tak bez dalšího měl akceptovat tvrzení, že menší místnost umístěná vedle prostor se zařízením na stáčení vína nemůže splňovat podmínky pro místnosti určené k výrobě, plnění nebo zpracování produktu. Podle § 12 odst. 5 zákona o vinohradnictví, se zákaz uchovávání látek, které jsou svým složením vhodné k tomu, aby byly užity k falšování produktu, nevztahuje pouze na

prostory určené k výrobě, ale též plnění nebo zpracování produktu. Ony látky byly nalezeny v místnosti bezprostředně související s místností se zařízením na stáčení vína, podle prvoinstančního rozhodnutí se jednalo o prostor určený k plnění produktů, a tak se lze ztotožnit se závěry správních orgánů obou stupňů o spáchání správního deliktu ze strany žalobce. Námitka nebyla důvodná.

49. Na str. 25 a 26 žalobce stran výroku prvoinstančního rozhodnutí v části 2 c) uvedl toto: „2c) Dne 10. 8. 2015 účastník řízení:

uváděl do oběhu vína, jejichž výroba nebyla řádně zdokumentována v evidenčních knihách, když se neshodoval údaj o zásobě vína na provozovně. Viz blíže identifikováno na str. 7, 8, 9 a 10 napadaného rozhodnutí, tím uváděl do oběhu vína jejichž celá výroba nebyla řádně zdokumentována v evidenčních knihách v souladu s ust. § 30 zákona o vinohradnictví a porušil ust. § 27 odst. 4 písm. a) bod 6 zákona o vinohradnictví a naplnil skutkovou podstatu správního deliktu dle § 39 odst. 1 písm. aa) zákona o vinohradnictví. Žalobce v odvolání namítl, že jednak není skutek identifikován místem spáchání, dále ust. § 30 odst. 1 zákona o vinohradnictví neupravuje žádnou konkrétní povinnost řádné dokumentace ale pouze v obecné rovině. Nutno tedy opětovně namítnout, že skutek není řádně identifikován ani z hlediska způsobu spáchání a není patrné, jakých porušení se měl dopustit.

Žalovaný na odvolací námitku reagoval tak, že do výroku doplnil ust. § 14 odst. 1 a ustanovení § 14 odst. 10 vyhl. č. 323/2004 Sb., což žalobce považuje za zcela nedostatečné za stavu toho, kdy ve výroku napadaného prvoinstančního rozhodnutí a to na str. 7,8,9 a 10 je pouze uveden výčet produktů s uvedením jejich umístění v provozovně, s tím, že jejich výroba nebyla řádně zdokumentována v evidenčních knihách, když se neshodoval údaj o zásobách vína na provozovně.

Dále s uvedením, že v den kontroly bylo uskladněno na provozovně celkem 4.926,65 l vína (chybně uvedeno v protokolu o kontrole č. P069-41156/2015 kvůli matematické chybě.)

V průběhu kontroly nebyly předloženy řádně vedené evidenční knihy, předložen výtisk „evidence o zásobách v litrech“ za období duben-srpen 2015, v předložené evidenci za měsíc srpen 2015 se neshoduje údaj o zásobě vína na provozovně - 2947 l se skutečně zjištěným množstvím 4.926,65 l vína na provozovně.

Žalobce považuje předmětný výrok za nepřezkoumatelný a dále i nesrozumitelný, zcela absentuje ve výroku, jakou přílohu by měl vést a to dále v návaznosti u kterých jednotlivých vín je rozdílné množství oproti skutkovému stavu na provozovně a v předložené evidenci, dle žalobce tak zcela absentuje způsob spáchání údajného správního deliktu.

Žalobce má za to, že nemohl naplnit skutkovou podstatu správního deliktu dle ust. § 39 odst. 1 písm. aa) zákona o vinohradnictví.

K výše uváděným výrokům pod body 1c) až 1k) včetně a bodem 2a) až 2c) včetně, dále žalobce uvádí, že zcela jednoznačně je zřejmé, že výše uvedené skutky ve výroku jsou nepřezkoumatelné z důvodu nedostatečně specifikovaného skutkového děje a dále i časové identifikace. Správní orgány byly povinny identifikovat skutky, jichž se měl žalobce dopustit protiprávního jednání, jednak místem, časem a jinými skutečnostmi tak, aby tyto skutky nemohly být zaměněny s jinými a jednak náležitou právní kvalifikací, aby bylo možno z výroku seznat, porušení jaké konkrétní povinnosti je žalobci vytýkáno a to dále i v návaznosti na právní úpravu účinnou v době údajného spáchání správních deliktů.

Z výše uvedených námitek žalobce je zřejmé, že dané absentuje a že výroky jsou nepřezkoumatelné, nesrozumitelné, rozporuplné, nedostatečně formulované a právní kvalifikace neodpovídající a dále nepřijatelná a tudíž i výrok o výši uložené sankce zcela nepřezkoumatelný a to i ve spojení s odůvodněním.

Žalobce dále k výše uvedeným výrokům namítá, že pouze výrok rozhodnutí může být vymáhán správní exekucí a proto musí být po obsahové stránce jasný, srozumitelný, přesný a určitý, aby mohl být závazný a vykonatelný. Z výše uvedeného je zcela zřejmé, že tedy nemohly být naplněny žalovaným a prvoinstančním správním orgánem uvedené skutkové podstaty správních deliktů. Žalobce dále odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 As 7/2009-66, dostupné na www.nssoud.cz). rozsudek Krajského soudu v Plzni sp.zn. 57 A 33/2014-103 ze dne 19.10.2015, rozsudek Krajského soudu v Brně sp.zn. 62 A 57/2015 ze dne 4.5.2016, kde uvedeno, citace: „ Na požadavku na přesné vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o jiném správním deliktu je nutno bezpodmínečně trvat zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu.“

50. Ani tato námitka nebyla důvodná. Stran nedostatku výroku 2 c) prvoinstančního rozhodnutí soud odkazuje na výše vyjevené nároky na výrok rozhodnutí správního orgánu a s tím, že výrok 2 c) prvoinstančního rozhodnutí tyto nároky splňoval (k tomu str. str. 7 – 10 prvoinstančního rozhodnutí). A k sumarizaci nedostatků vyjevených v námitkách stran výroků 1 c) až 1 k) a 2 a) až 2 c) soud odkazuje na argumentaci k příslušným žalobním námitkám.

51. V části III. žaloby uvozené nadpisem „Procesní nedostatky“ žalobce uvedl toto: „Dále žalobce namítl pod bodem II. svého odvolání vady řízení. Již prvoinstanční správní orgán se dopustil celé řady procesních pochybení, která jsou tak závažná, že výrazným způsobem zkrátila práva žalobce. Jak prvoinstanční správní orgán tak i žalovaný na tyto vady reagovali pouze účelově, i když bylo jejich povinností přezkoumat soulad napadaného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, s právními předpisy.

Žalobce považuje všechny výroky jak prvoinstančního tak i žalovaného rozhodnutí za nepřezkoumatelné a nezákonný i na základě níže uváděného:

Žalobce namítá nemožnosti užití „Dokladu o provedených kontrolních úkonech č. D011-41156/15 ze dne 20. 4. 2015 (dále jen „doklad“), protokolu o kontrole ze dne 10. 8. 2015 Č.P069- jako podkladů k vydání rozhodnutí a jejich užití jako důkazních prostředků z důvodu, že tyto byly pořízeny v rozporu se zákonem.

Dne 20. 4. 2015 byla zahájena kontrolními pracovníky Inspektorátu v Plzni kontrola u žalobce. Kontrole bylo přítomno 5 kontrolních pracovníků Inspektorátu v Plzni a to: vedoucí skupiny: Ing. J.T. a dále Ing. J.J., Ing. R.S. Ing. H.S. a Ing. S.Š.

Za kontrolovanou osobu bylo jednáno se zaměstnankyní p. A.R., s pracovním zařazením prodávačka na provozovně prodejny kontrolované osoby, s pracovní dobou do 13.hod...

Kontrola byla zahájena v 10.15 hod. a ukončena v 18.00 hod..

Dále dle „dokladu“ byli při zahájení kontroly přítomni 3 zaměstnanci Celní správy ČR a to po dobu cca 1 hodiny.

Tyto osoby nejsou v dokladu označeny, jak v jakém jsou postavení, dále těmito osobami nebylo předloženo zástupci kontrolované osoby žádné pověření a v neposlední řadě nebyl v dokladu uveden účel jejich přítomnosti.

Dle ust. § 6 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole, se mohlo jednat pouze o „přizvané osoby“, kdy dle odstavce 1 může kontrolní orgán k účasti na kontrole přizvat fyzickou osobu k dosažení účelu kontroly, dle odst. 2 je ale povinností kontrolního orgánu této přizvané osobě vystavit pověření a poučit tuto osobu o jejich právech a povinnostech při kontrole, což ze strany kontrolních pracovníků učiněno nebylo.

Dle ust. § 12 odst. 1 písm. c) zákona o kontrole, musí protokol o kontrole obsahovat „označení přizvané osoby, včetně důvodu jejího přizvání, což ze strany kontrolního orgánu rovněž učiněno nebylo.

Rovněž tak byla porušena práva kontrolované osoby a to tím, že nebylo ze strany kontrolujících pracovníků, v souladu s ust. § 9 písm. e) zákona o kontrole, umožněno účastnit se zástupci kontrolované osoby kontrolních úkonů při výkonu kontroly na místě (p. R. byla ve 13.00 hod. pouze upozorněna, že bude po skončení kontroly vyzvána k jejímu podpisu).

Dále v případě jak kontroly ze dne 20. 4. 2015 tak i kontroly ze dne 10. 8. 2015 bylo ze strany kontrolních pracovníků porušeno ust. § 9 písm. a) zákona o kontrole a to zjistit stav věci v rozsahu nezbytném pro dosažení účelu kontroly a v závislosti na povaze kontroly doložit kontrolní zjištění potřebnými doklady. V případě kontroly dne 20. 4. 2015 za stavu, kdy bylo přítomno kontrole celkem 8 kontrolních pracovníků byl zaměstnanec kontrolované osoby na pokyn kontrolujících činit tzv. „kvalifikované odhady“ množství části naskladněného vína a to za stavu, kdy k tomuto nevládne žádnou ani laickou natož odbornou kvalifikací.

Rovněž tak bylo porušeno ust. 12 odst. 1 písm. b) zákona o kontrole, kdy v dokladu i protokolu absentují zjištění, obsahující zjištěný stav věci s uvedením nedostatků a označení právních předpisů, které byly porušeny, včetně uvedení podkladů, z kterých tato kontrolní zjištění vycházejí (nutno poznamenat, že uváděné neobsahují ani napadané rozhodnutí ani žalované).

Z výše uváděného je tedy jednoznačné, že doklad ze dne 20. 4. 2015 ani protokol ze dne 10. 8. 2015 nemohly být použity jako podklad k řízení natož tak osvědčeny jako důkazy, neboť tyto jsou pořízeny zcela v rozporu s platnou právní úpravou zákona č.255/2012 Sb., o kontrole.

Nicméně tato kontrolní zjištění, zákonu o kontrole odporující, vedla správní orgán k zahájení řízení o uložení pokuty a vydání rozhodnutí o uložení pokuty ve správním řízení ve výši 250.000,-Kč, dále za stavu, kdy dle správního řádu je správní řízení vázáno na úplné a spolehlivé zjištění skutkového stavu věci. Podle § 47 odst. 3 správního řádu v odůvodnění rozhodnutí správní orgán uvede, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Již vzhledem ke způsobu jakým kontrola proběhla je jednoznačné, že nemohl být zjištěn skutečný stav věci a to taky nebyl, viz i namítané žalobcem výše.

Z rozhodnutí žalovaného i prvoinstančního orgánu je jednoznačné, že na základě těchto podkladů a důkazů bylo při ukládání pokuty vycházeno. I tím, mimo jiného, došlo ke krácení práv žalobce ze strany správních orgánů.

Žalobce má tedy za to, že již pouze na základě výše uvedeného nebyl žalovaný ani prvoinstanční orgán řízení oprávněn zahájit a dále vydat rozhodnutí ve věci a i uvedené v odůvodnění žalovaného i napadaného rozhodnutí považuje za zcela účelové.

Žalobce považuje z uvedeného důvodu rozhodnutí i za zcela nezákonné.

Vyjádření se prvoinstančního orgánu a žalovaného k odvolacím důvodům žalobce, které se týkají procesní stránky věci uvedené na str. 16 až 31 považuje žalobce za zcela účelové a zavádějící nemající oporu v právní úpravě.

Žalobce považuje argumentaci žalovaného za jednak zavádějící a jednak účelovou a namítá, řízení bylo zahájeno dnem doručení oznámení o zahájení správního řízení (§ 46 odst. 1 správního řádu). Až od tohoto data mohly nastat účinky zahájení řízení.

Procesní vady spatřuje žalobce v postupu žalovaného, který potvrdil nesprávné poučení žalobce ve smyslu § 36 odst. 3 s.ř., kdy správní orgán prvního stupně předčasně poučil žalobce o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vynesení rozhodnutí již v listině označené jako „zahájení správního řízení“, a nikoliv před vynesením rozhodnutí. Tímto postupem dal správní orgán prvního stupně jasně najevo, že žádným způsobem nectí zásadu presumpce neviny (kterou lze bezpochyby aplikovat rovněž v oblasti správního trestání), neboť bez ohledu na jakoukoliv případnou procesní aktivitu žalobce předem signalizoval, že na žádné důkazy navrhané žalobcem nebude brát zřetel a rozhodne tak, že shledá porušení povinnosti na straně žalobce a tomuto uloží sankci. Což se také stalo. Žalobce je přesvědčen, že tento postup učiněný žalovaným je v rozporu se základními pravidly spravedlivého procesu ve smyslu čl. 36 LZPS, jehož výsledkem je uložení sankce, kdy správní orgán předjímá vinu žalobce za sankcionovatelné jednání dříve, než o tomto jednání rozhodl.

V době od zahájení řízení do vydání rozhodnutí správní orgán účastníka řízení nepoučil podle § 36 odst. 3 správního řádu a nevyzval k vyjádření k podkladům rozhodnutí. I z tohoto důvodu lze rozhodnutí považovat za nezákonné. A dále odkazuje i na rozsudek Krajského soudu v Brně č.j. 31 A 9/2011-47 ze dne 13.2.2013.

Žalobce má za to, že opětovně žalovaný zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností.

K námitce žalobce preciznosti vymezení skutků již v oznámení o zahájení správního řízení.

Žalovaný opětovně zcela účelově a zavádějícím způsobem se snaží eliminovat svůj nezákonný postup ve věci.

Žalobce namítá, že z oznámení o zahájení správního řízení ve věci správního deliktu musí být mimo vši pochybnost jasné, z jakých skutků je účastník řízení podezřelý, zejména musí obsahovat popis skutku, ze kterého je účastník řízení obviněn, aby nemohl být zaměněn s jiným, zákonné označení správního deliktu, který je v tomto skutku spatřován, kde a kdy se uvedeného skutku dopustil, účastník řízení musí být označen stejnými údaji, jaké musí být uvedeny o osobě v rozhodnutí a v oznámení je třeba přesně označit skutečnosti, které odůvodňují závěr o důvodnosti trestního stíhání. Tvzení žalovaného, že má za to, že v oznámení o zahájení správního řízení byly skutky řádně popsány je již v rozporu, s tím, co uvedeno v jeho žalovaném rozhodnutí, kdy dva skutky byly zrušeny a 3 skutky byly změněny atd. Tudíž i z tohoto důvodu je zřejmé, že tvrzení žalovaného je nepravdivé a zatíženo nepřezkoumatelností.

Oznámení o zahájení správního řízení se tak stává nepřezkoumatelným, neboť jak již výše uvedeno, správní řízení je řízením samostatným, a proto musí jako samostatné řízení být zahájeno dostatečně přesným a určitým úkonem.

K námitce nemožnosti užití protokolů o kontrole jako podkladů k vydání rozhodnutí a jejich užití jako důkazních prostředků z důvodu, že tyto byly pořízeny v rozporu se zákonem.

Argumentace žalovaného je zcela účelová nemající zákonnou oporu, zde žalobce odkazuje na jím uváděnou argumentaci výše v textu žalobního návrhu.

K námitce žalobce k řádné identifikaci skutků odkazuje žalobce na svou argumentaci výše v textu žalovaného rozhodnutí

Řádné vymezení skutků zcela schází a takovým postupem je žalobce nepochybně krácen ve svých právech na obhajobu. Tuto vadu nelze v žádném případě ani odstranit.

Dále žalobce namítá, že v řízení o uložení pokuty musí být dodržována přísná pravidla stanovená právním předpisem, neboť se jedná o správní trestání, jehož nezbytným předpokladem je precizní vymezení skutku, za jehož spáchání má být účastníku řízení uložena sankce a kdy není možné, aby tento skutek vyplýval pouze z odůvodnění listiny označené jako „zahájení správního řízení“, která právě přesnou specifikaci skutku rovněž neobsahuje. Tento skutek totiž musí být přenesen rovněž do konečného rozhodnutí, kterým se o takto vymezeném skutku rozhoduje (totožně jako např. v trestním řízení, kdy musí být totožnost skutku zachována od zahájení trestního stíhání až do konečného pravomocného rozhodnutí o skutku). Totožný princip zachování skutku se proto musí uplatnit rovněž v případech správního trestání a nelze, aby byl takto skutek formulován až ve výroku, kterým se ukládá sankce, neboť do té doby nelze fakticky přezkoumat z jakého jednání je žalobce o uložení pokuty viněn a nemůže se proti němu účinně bránit. Z tohoto důvodu lze pro daný účel použít rovněž rozhodnutí NSS ČR ze dne 15. 1. 2008, č.j. 2 As 34/2006-73, stejně jako rozhodnutí NSS ČR ze dne 5. 8. 2010, č.j. 9 As 19/2010-109. Zde nutno poznamenat, že ani výrok napadaného rozhodnutí přesnou specifikaci skutků rovněž neobsahuje. Jak z listiny označené jako „zahájení správního řízení“, tak i výroků napadaného rozhodnutí žádné skutky zachycené v podobě precizně formulované skutkové věty dle specifikace požadované současně zastávanou soudní praxí nevyplývají a nejsou nijak popsány.

Lze tak opět konstatovat, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalované rozhodnutí je i z tohoto pohledu nepřezkoumatelné.

52. Ani tyto námitky soud jako důvodné neshledal.
53. Podle § 6 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kontrolní řád“) platí: *Kontrolní orgán může k účasti na kontrole v zájmu dosažení jejího účelu přizvat fyzickou osobu (dále jen „přizvaná osoba“) [odst. 1]. Kontrolní orgán vystaví přizvané osobě pověření a poučí přizvanou osobu o jejích právech a povinnostech při účasti na kontrole [odst. 2]. Práva a povinnosti kontrolované osoby a povinné osoby vůči přizvané osobě se řídí přiměřeně ustanoveními tohoto zákona o právech a povinnostech kontrolované osoby a povinné osoby vůči kontrolujícímu [odst. 3].*
54. Podle § 12 odst. 1 písm. c) kontrolního řádu platí: *Protokol o kontrole obsahuje skutečnosti vztahující se k vykonané kontrole. Vždy však obsahuje alespoň označení přizvané osoby, včetně důvodu jejího přizvání.*
55. Není sporu o tom, a žalovaný to ve vyjádření k žalobě výslovně konstatoval, že z Dokladu ani z Protokolu nelze seznat účel ani postavení pracovníků celní správy, stejně tak jako skutečnost, zda a jakým způsobem prokazovali svoje pověření. Soud je však toho názoru, že to nezpůsobilo nezákonnost kontroly, nedostatků během ní zjištěných a potažmo prvoinstančního, resp. napadeného rozhodnutí.

56. Správní soudnictví je ovládáno mj. zásadou, že ke zrušení napadeného rozhodnutí soud přistoupí (i bez jednání) tehdy, je-li 1) ve věci zjištěno podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, 2) mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Soud však v tomto případě postrádá splnění podmínky důsledku chybného procesního postupu na zákonnost rozhodnutí. Ano, prvoinstanční správní orgán v tomto směru pochybil, avšak z ničeho není zřejmé, že by tím bylo jakkoliv zasaženo do žalobcových práv (což by mělo vliv na zákonnost rozhodnutí). Z ničeho není patrné, že by přítomní pracovníci celní správy činili jakékoliv úkony, které by v konečném důsledku byly použity proti žalobci, a žalobce, což je nejpodstatnější, sám ani nic takového netvrdí.
57. Žalobce dále namítal porušení § 9 písm. a) a e) kontrolního řádu.
58. Podle § 9 písm. a) kontrolního řádu platí: *Kontrolující je v souvislosti s výkonem kontroly povinen zjistit stav věci v rozsahu nezbytném pro dosažení účelu kontroly a v závislosti na povaze kontroly doložit kontrolní zjištění potřebnými podklady.* Soud k tomu uvádí, že nedostatky v tomto směru nezjistil, v podrobnostech odkazuje výše na vypořádání žalobních tvrzení.
59. Podle § 9 písm. e) kontrolního řádu platí: *Kontrolující je v souvislosti s výkonem kontroly povinen umožnit kontrolované osobě účastnit se kontrolních úkonů při výkonu kontroly na místě, nebrání-li to splnění účelu nebo provedení kontroly.* Ani v tomto případě nebylo možné žalobci přitakat. Jak je rovněž uvedeno výše, podle prvního odstavce bodu 1 Dokladu je zřejmé, že žalobce byl o zahájení kontroly informován, uvedl, že se jí nezúčastní a pověřil k zastupování a k podpisu kontrolního materiálu právě A.R.
60. Stran namítaného porušení § 36 odst. 3 správního řádu soud odkazuje na závěry vyjedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, čj. 8 Afs 21/2009-243, ve kterém kasační soud dospěl mj. k závěru, že „není samo o sobě porušením § 36 odst. 3 správního řádu z roku 2004, pokud správní orgán souběžně s oznámením o zahájení správního řízení stanoví jednak lhůtu, ve které lze navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy, a rovněž následnou lhůtu, ve které se účastníci mohou vyjádřit k podkladům rozhodnutí“. A ze správního spisu je zřejmé, že žalobce se po doručení oznámení o zahájení správního řízení, kde byl poučen ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, k věci vyjádřil (k tomu srov. jeho podání ze dne 18. 4. 2016). Ani tato námitka proto nebyla důvodná.
61. Dále, nedůvodné jsou i námitky týkající se obsahu oznámení o zahájení správního řízení. Z oné listiny datované dne 1. 4. 2016 a čítající 14 stran je beze vší pochybnosti zřejmé, co je žalobci správním orgánem vytýkáno, čeho se to týká, z jakých podkladů správní orgán vycházel atd. To, že během řízení (až po vydání napadeného rozhodnutí) došlo k přehodnocení některých nedostatků (nadto ve prospěch žalobce), nedělá z listiny o zahájení řízení nezpůsobilý podklad. Soud ani v tomto směru neshledal nedostatky, které by bylo nutné správnímu orgánu vytknout a v podrobnostech odkazuje na obsah oznámení o zahájení správního řízení ze dne 1. 4. 2016.
62. Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru o nedůvodnosti žaloby a jako takovou ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[V] Náklady řízení

63. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 28. 8. 2019

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu